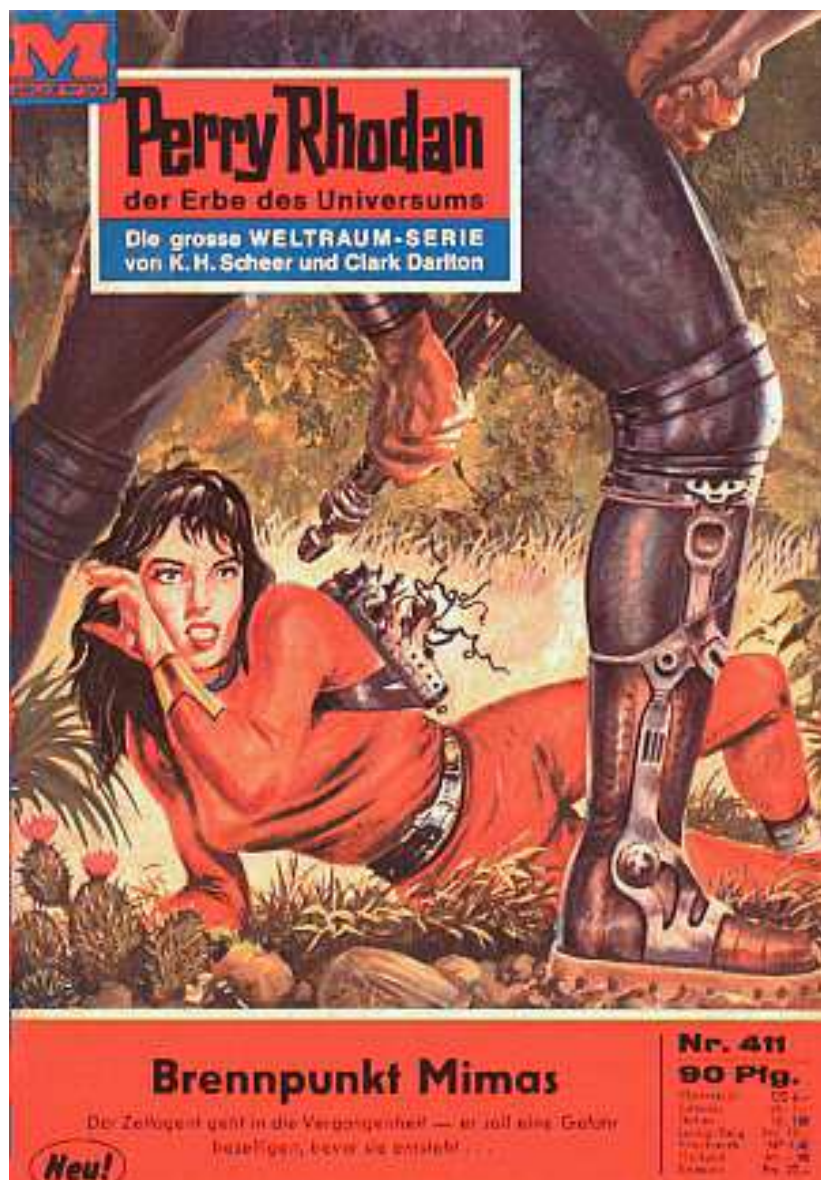

Perry Rhodan - díl 411

Hans Kneifel - Ohnisko na Mimasu.

Časový agent proniká do minulosti - má odstranit nebezpečí dříve než vznikne.

Ve Sluneční soustavě, je ode »Dne Laurinů« čas posunutý o pět minut do budoucnosti a tím pro ostatní vesmír neviditelný a neexistující, píše se konec července roku 3432.

V rámci Sluneční soustavy - nedávno také nazývané »Systém duchů« - vládne klid. Obchod s planetou Olymp, pomocí časové propustě probíhá podle plánu. Ano, může se říci, že mezihvězdné a mezigalaktické obchody vzkvétají.

Ovšem Terránci musí dávat pozor, aby toto tajemství, důležité pro další život jejich sluneční soustavy neobjevili - velmoci antisolární koalice a ostatní mocenské skupiny Galaxie, ale speciálně Ribaldo Corello - supermutant, jehož doposud ještě nikdo neviděl tváří v tváři a jež bezmezně nenávidí lidstvo. Smrt a chaos je mu v patách.

Bylo by pošetilé nasadit proti mocnému Corellovi, Guckyho, Rase Čubaje a Fellmera Lloyda, poslední tři mutanty, kteří ještě zbyli Solárnímu impériu.

Konec konců teprve nedávno supermutant bez potíží vymazal veškerý život v systému Goratschin.

Ale lidstvo jednou objeví jak na Corellu vyzrát. Právě zde má Solární rozvědka dobrou naději na úspěch. Agent Solárního impéria dostal k dispozici podklady, které mu umožnili přístup na Vědeckou planetu.

Tam má zahájit kroky, které by mohli vést ke zničení existence Corella. První fáze plánu se podařila, samotné potíže nastanou po spuštění druhé fáze. Agent musí použít Deformátor nulového času - a musí včas dosáhnout
OHNISKO NA MIMASU

Hlavní osoby románu:

Joak Cascal – časový agent Solární říše.

Hepong Cylopher - velitel planety Newton.

Gerinos de Lapal – šéf skupiny vědců

Concyles Ergossonen - důstojník Solární rozvědky.

Perry Rhodan - Velký administrátor Solárního impéria.

Roms Kasinet a Taschin Gaszet – průvodci časového agenta.

Reinko Hammers a Naro Baysenet – dva skeptikové.

1.

Nejvyšší palác uvnitř kotliny byla osmi poschod'ová kancelářská budova, do poloviny vyplněná prostory pro lidi a materiály, v druhé polovině byly malé laboratoře a sklady s menšími positronickými zařízeními. Město Kapula poskytovalo přístřeší pro čtvrt miliónu vědců, počítajíc v tom i rodinné příslušníky. Kapula stálo jako antické opevnění kolem jediné přístupné kotliny a měřilo na délku třináct kilometrů.

Vedle kotliny se zvedala velehora; Mount Weizsacker vysoká pět tisíc osm set třináct metrů.

»Co je to za světadíl?« ptal se Cascal bez nejmenšího tušení.

Gerinos de Lapal si třel své ruce, nasadil si tmavé brýle zpět na oči a ukazoval na různé body v kotlině.

»Máme Vás, spolu s mužstvem a ovšem s jedním a půl sudem Howalgonia, na Kalupu.«

»Kalup? Vynálezce stejnojmenného pohonu?«

Duchovní rada prudce kývl.

»Po něm je nazván tento světadíl. Bohužel není tento světadíl tak pozoruhodný jako náhorní plošina, na které je kosmický přístav ... a město. Poměrně vyprahlý kontinent. Poušť, málo vody a ještě méně vegetace. Sedm celých sedm miliónů čtverečních kilometrů.«

Bylo poledne a obří slunce systému Newton nemilosrdně pražilo. Vzduch se jen tetelil. Málo stromů, které se tísnily mezi domy působily zakrněle a vyschle. Mimo to zářily malé hlavně zbraní umístěných na strategicky důležitých místech kotliny a v nejbližším okolí města.

»Necítíte se tady bezpečně, že jste tady rozmístili ty zbraně?« zeptal se Cascal.

Gerinos pokýval hlavou.

»Ano, naše skupina „Změna osudu“ je Realisty opovrhována, ačkoli nejsme lepší a nebo horší než oni.«

Cascal se podiveně otočil a upřeně se zahleděl na starou tvář Duchovního rady. Nyní, na nemilosrdnému světle tropického slunce vystupovaly linie a záhyby zvlášť silně ven. Nápadné byly temné oči hořící vášnivým ohněm. Muž před Cascal se jevil jako nezlomný přívrženec své idee.

»Změna osudu?«

»Ano«, odpověděl Gerinos studeně. »Neznal jste tento výraz? Myslím, že budete překvapen našimi znalostmi. Ale to není nadsázka, věřte mi! Můžeme vypočítat každý časový paradox co nejpresněji, lhostejno, co my tím v minulosti chceme změnit.«

»Ale pozor«, odpověděl Joak suše a utřel si pot ze svého čela. »To zní mnohoslibně.«

Lapal odpověděl poněkud studeně :

»Nezněl-li by vám až tak mnohoslibně, kdybyste měl něco jiného na výběr, Joaku Cascale.

Tím, že jste se s námi Lapalisty spojil, získal jste úhlavního nepřítele. Hepong Cylopher Vás bude hledat a třeba Vás někdy najde. Jenom Vás nebude hledat tady, protože tato krajina mu připadá nevhodná. Neví co plánujeme.«

Cascal řekl klidně:

»Bezpečně neví všechno. Ale ví toho asi tak tolik co já.«

»To není hodně, Cascale.« Duchovní rado se spiklenecky usmál.

»Ne, ale stane se toho v krátkosti víc, Duchovní rado. Nemám na výběr. Já nemohu opustit tuto planetu, protože moje loď je zablokována a mí lidé zatčeni . Jsem Vám vydán na milost nebo nemilost, ale buďte přesvědčen - že udělám to nejlepší co se dá.«

Myslel při tom na majora Ergossona a řekl po rozsáhlém rozhledu:

»Je mně horko, pojd'me dovnitř.«

»Jsme domluveni.«

Po dobu pobytu na Kalup, ve městě Kapula. měl Joak Cascal k dispozici velmi malý dvoupokojový apartment. Během jednoho týdne se ocitl plukovník zde a předal jeden a půl sudu Howalgonia, bez kterého nemohl pokus pokračovat . Konečně dosáhl toho co chtěl : Mohl se zúčastnit na časovém skoku do minulosti.

Přístroj, který dosud ještě doopravdy neviděl - jen na obrazcích a schématech, fungoval jen směrem do minulosti; Cascal navíc tajně pochyboval, že se tato kopule doopravdy bude moci pohybovat v čase. Ale byli to pro tento moment liché úvahy. Oba muži opustili malý, rozžhavený balkón a odešli zpátky do pokoje a potom si Cascal zatáhl sluneční žaluzie.

Příjemný chlad vládl v obytné místnosti a prudké světlo bylo přiměřeně ztlumeno.

Funicí Cascal sebou plácl na plochou židli.

»Jak zabezpečujete vlastní činnost Realistů zde v Kapule, de Lapale?« zeptal se Cascal zemdleně.

Duchovní rado učinila řada pohybů, jako kdyby chtěl zatlouci piloty.

»Testujeme každého, který sem přijde. Přibližně jedno století je tato pokusná půda doménou naší skupiny "Změna osudu". Pracujeme tady s urychlovačem a proto jsou zde jen specialisté, kteří žijí jen pro svoji práci.«

»Jste tedy před případnou sabotáží bezpečni?«

Téměř triumfálně zvolal Gerinos de Lapal :

»To si teda jsem, můj milý plukovníku Cascale! Ale teď Vás musím opustit. Projekt nulového času si žádá mou přítomnost. Uvidíme se dnes večer na shromáždění?«

Cascal potřásl silně úzkou rukou starého muže a odpověděl:

»Tam se uvidíme, Duchovní rado.«

Čekal opřen zády o stěnu se zavřenými očima, deset dlouhých minut. Pak vyjmul své cigaretové pouzdro, zapálil si cigaretu a vytáhl tenkou, v klidové poloze navinutou anténu z hrany vysílačky ven.

Pak zapnul přístroj a na vnitřní straně se objevil obraz, ne větší než čtyři na čtyři centimetry. Neviditelně byl zamontován reproduktor a optika. Objevil se smutný obličej majora Concylese Ergossonena a upřeně hleděl na Cascala. Muž Solární rozvědky řekl vyčítavě:

»Dal jste si na čas, plukovníku. Co se stalo?«

Cascal pravil slabě, v několika větách majorovi, co se od startu s těžkým kluzákem stalo. Kde se ocitl; a co zde ve žhavém žáru kotliny pobíhá. Když skončil řekl muž se smutnou tváří:

»Víte, že Hepong Cylopher Vám a Lapalistům přísahal příšernou odvetu?« Cascal kývnul.

»Víte mimo to, že před osmi dny si váš zástupce zde v mé kanceláři okusoval nehty? Čeká na Vás, případně na něco, co vás dva opět svede dohromady.«

»Dyroff Hypern?«

»Ano tak se jmenuje. Byl náhodou zde, když začala vlna zatčení. Van Kleynen ho včas zatáhl do obchodu.«

»Bezvadně!« Cascal byl upřímně potěšen. »Co je u Vás nového?«

»Všelicos. Perry Rhodan se nalézá blízko tohoto systému. Čeká jen na zprávu ode mne, aby mohl zasáhnout. Přišla řada zhoubných zpráv o Ribaldu Corellovi. Vaše nasazení, jak se obávám, se stává úlohou ze všech nejdůležitějších.«

»To se já bojím taky, řekl Cascal s mdlým pocitem v žaludku.

»Zítra tady přistane Rhodan. Pošlu ho i s Hypernem k Vám do Kapula. Postarejte se o to, aby žádný z nich nebyl omylem z nedůvěry zastřelen.«

»Dobře. Budu oba muže vydávat jako mé přátele, kteří unikli z paluby naší lodi.«

Ergosson řekl rychle:

»Jelikož je loď hermeticky hlídána, takže skoro žádný z Lapalistů sem nemůže, je to hodnověrné vysvětlení. Vaším příkazem je všechno rozsáhle sledovat a zajistit si, že vás Lapalisté vezmou sebou. Zítra, k večeru, budou oba muži u Vás, prosím, připravte se na to, Cascale.«

»Bezvadné. Máte spojení s lodí?«

Na pozadí maličkého obrazu viděl Cascal holou lebku Dyroffa Hyperna a přítel pokynul unaveně svou rukou.

»Spojení je jen oklikou. Můžeme posílat jen krátké zprávy.«

»Ubezpečte moje lidi, prosím, že budou osvobozeni, až zde všechno skončí.«

»Ne, řekl major. »Mám rozkaz, tu loď osvobodit a poslat ji zpět na Olymp. Tam se opět setkáte s Vašimi spolupracovníky.«

Cascal byl uklidněn. Major se jevil více než spolehlivě a tak se přestal strachovat o OVERLUCK a jeho posádku.

»Ještě něco, majore?« Ergosson potřásl hlavou. »Ne. Dál už nic.«

O obraz zmizel. Cascal zastrčily etui zpátky, potom zastrčil i anténu . Pak šel do malinké kuchyně a otevřel předimenzovanou ledničku a vyndal si láhev ovocné šťávy. Vyprázdnil šťávu do obrovské sklenice a doplnil obsah čirým alkoholem, který voněl jako borovička. Pak si sundal sako, položil si nohy stůl a pil mohutnými doušky. Opět jednou přemýšlel. Lapalisté měli, za jeho a Rhodanovi podpory splnit dvě úlohy současně. Měli plán jak se dostat do minulosti. Tam se měli pokusit zabránit narození supermutanta Ribalda Corella, se vši pravděpodobností je to syn Gevoreny Tatstun.

Ale Cascal měl současně zabránit provádět jiné časové paradoxy, které by mohli, jest-li je plán Gerinose de Lapala proveditelný , způsobit hroznou katastrofu a změnit rigorózní politické poměry v celé Galaxii.

První část plánu se jevila jako snadný úkol. U druhé části si Cascal už tak jistý nebyl. Co měl Hepong Cylopher tehdy u baru na mysli, když říkal? »Podívejte se, Prospektore, Lapal je fanatik. Se všemi výhodami i mnohými nevýhodami. Kdyby byl sám tak bych se jen usmíval, že to je nemožná věc. Ale on má stoupence. Milióny stoupenců. Desetičlenná rada Kopernikusu to podceňuje, ale my nemůžeme postupovat s policejními silami proti Lapalovi a jeho přívržencům. Ze dvou důvodů, Cascale: Zaprvé máme tady svobodomyšlný, demokratický řád a za druhé nemůžeme zatknout nikoho pro jeho odchylné vědecké mínění.

Ale jsme připraveni, jestli Lapal jeho šílené plány začne provádět, se vši mocí zasáhnout. My už jsme ho varovali určitě mnohokrát. Je to rozdíl, zda věří v pravdu - nebo ji skutečně má. A pravdu máme v tomto případě my.«

Cascal se podruhé napil a odklepl popel z cigarety. Zjistit kdo má pravdu bylo nemožné. Přesto měl pokus naději na úspěch, pokud se podaří oba lidi před svým prvním setkáním oddělit: Ishibashiho i Gevorenu. Existencí supermutanta Corella se táhl závoj hrůzy a zděšení ve všech částech Galaxie a samotný pokus s minimálními šancemi byl lepší než žádný pokus.

Cascal vyprázdnil sklenici a vrátil ji na stůl.

»Počkáme tedy na Rhodana a Hyperna.«

*

Pozdě odpoledne následujícího dne se obloha zatáhla až se setmělo a strhla se písečná bouře.

Konečně, asi po sedmi hodinách planetárního času se přihnala ohromná bouře. Blýskalo se, hřmělo a pršelo, a obrovité kapky padaly skoro vodorovně. Ochladilo se jen málo a kotlina Kapula se vyplňovala oparem. Voda a písek změnila písečné přesypy v bahno, z kopců proudila voda dolů a vytrhávala mělce kořenící rostlinstvo. Cascal stál u okna a němě přihlížel přírodní podívané.

»Nejvyšší čas, aby už přišli!« řekl si tiše.

Cascal se odvrátil od okna a přešel k interkomu. Byl plochý a zapuštěný ve stěně; klávesnice pod přístroji vypadala jako ozdobná lišta. Cascal zvolil opatrně dlouhé číslo a pak čekal. Stínidlo se rozjasnilo a při každém záblesku se mihnul široký pruh poruchy v mnoha barevných vzorcích.

»Taky zábava!« komentoval to. »Slečno, já bych rád hovořil s Duchovním radou. Máte ho na dosah ruky?«

Dívka, která seděla v Gerinosově kanceláři vypadala jako jeho dcera. Měla stejné vášnivé oči s plápolavým pohledem. Její tmavý vlasy byly stažené a dozadu sčesané .

»Ano. moment, pane Cascale.« Venku zarachotil hrom. Po několik vteřin ozářených blesky uhodilo někam do města. Pak se přihlásil sám Gerinos:

Tady jsem, Cascale. Kde jsou Vaši přátelé?«

»To se snažím právě zjistit. Nenarazila na ně už městská stráž Rado Gerinosi?«

Vědec se nakysle usmál a odpověděl

»Mohou se podívat se. Já se přepnu, Cascale.«

Nejbližší blesk vyčaroval vzor jakoby z vířivých míčů na obrazovce. Když se obraz opět vyjasnil, viděl Cascal přes soustavu čoček, která byla umístěna na vnější stěně jednoho strážního domku, že Kapula jako vědecká půda je chráněna čtyři metry vyokým drátěným plotem .

Na této straně skalní bariéry vedla startovací plocha pro kluzáky. Tam poznal Cascal ve světle několika světlometů, které bičoval prudký déšť, starý, poškrábaný kluzák s dobíječem baterie pro atmosférický let.

»To musí být oni!« křičel a hrnul se ke skříni, ze které vytáhl ven plášť do deště, oblékl si ho a otočil se zpět opět k obrazovce. Několik vědců běželo se zbraněmi ke kluzáku. Z kluzáku jehož disky byly zavřené díval se ven Hypern.

»To je on!« křičel Cascal a běžel do prostoru. O dvě minuty později stál, totálně promoklý, vedle kluzáku. Řekl strážci o koho se jedná a ten zařídil, že se vypnula ochranná bariéra. Přez zběsilý déšť a bouři, které s vozidlem jedoucím po startovací ploše lomcovalo, dojeli muži až k domu kde měl Cascal svůj byt. Když si muži odložili svůj promočený oděv, viděl Hypern, jak se Cascalovi oči rozšířili. Šklebil se a rozvláčně vysvětloval:

Tady! Můj přítel! On je neustále opilý!«

Cascal se opíral o stěnu a začal se smát.

»Co Vás tak rozveselilo, partnere?« mumlal druhý muž a zatočil poloprázdnou láhví.

Před Cascal stál lehce shrbený muž, asi šedesátiletý, s řídkými bílými vlasy, s hlubokými vráskami na tváři a se zarudlým nosem. Zuby byly žluté a nevábne, červená klikatá jizva se táhla přes čelo a tvář, a rty byly tenké.

»Fantastické!« mumlal Cascal a lapal po dechu.

»Kdo si myslíš, že to je, Dyroffe?«

Hypern se zatvářil uraženě a vztekle řekl :

»To je Jack Ombrilla, druhý lodník z RIGOR MORTIS. Před několika hodinami přišel jako rychlý posel pro Gerinose de Lapala.«

Cascal se potají smál když kroužil okolo »Jacka Ombrilla« , pak otevřel skříňovou přihrádku a vyjmul čtyři sklenice . Pokynul směrem k interkomu a řekl nahlas:

»Zavolejte, prosím De Lapala! Mám u sebe pro něho krajně důležitého rychlého posla. A můžete odvolat Vaši ochranku - tito dva jsou v pořádku.«

Přijdu za pár minut!« potvrdil Gerinos a odpojit se .

Cascal nalil poloprázdné sklenice.

»Máte hezký zvyk jak někam vpadnout, řekl.

»Vítejte srdečně v oblasti časových záhad.«

Viděl teď poprvé ve svém životě Dyroffa Hyperna úplně ohromeného.

»Co je na tom veselého?« zeptal se Hypern.

Jack Ombrilla se potácel pomalu sem tam a potlačovaně krkal. Pak bouchnul lahví o stůl a vrhnul se na židli.

»Škyt! Máte to tady hezké!« brebtl.

»Patří to všechno Lapalistům«, vysvětloval rozveselený Cascal.

»Řekni mi«, mumlal Hypern, kdy mi to chceš vysvětlit, co je to za komedii?«

Jack Ombrilla zápasil se záchvatem kašle a když se, červený jako rak, ho zbavil uchopil sklenice a vylil polovinou obsahu při pokusu o napití. Vypadal úplně opilý.

»Žádná komedie, partnere, škyt! Zatraceně vážná věc. Všechno mohu vysvětlit! Vššššeechno vysvětlím!«

Hypern se díval bezmocně od Cascal k Jackovi a kroutil hlavou.

»Já se vzdám, řekl. »Já jsem Prospektor a ne žádný komediant! Cynický patriarcha a chátrající kvartální piják ve společnosti fanatického snílka ... to je na mne mnoho.«

Jack Ombrilla řekl zkřehle:

»Této značky ... škyt! ... se už nikdy nenapiju.«

Joak Cascal se po dvou týdnech opět cítil skvěle. A když se otevřely dveře a vešel Gerinos de Lapal, neznala jeho radost mezí.

»To je «, zjišťoval Gerinos de Lapal , »ten ohlášený rychlý posel, plukovníku Cascale?«

»To je on. Jeho zprávě se, myslím, budete velmi divit, Duchovní rado Lapale!«

Mezitím co strašlivý úder blesku otrásl městem, připotácel se žvatlající námořník ke Gerinosovi :

»Jednu otázku«, řekl chvástavě. »Jste přesvědčen o naléhavosti mise, Duchovní rado?«

»Jaké mise?« zeptal se Lapal podezřívavě.

»Mise mého vysoce váženého... škyt! ..tohoto agenta.«

Opilec ukazoval nataženou paží na Cascala. Hypern, který stál vedle něho zatřásl hlavou. Světlo blesku osvětlilo tváře čtyř mužů.

»Ano, jistě, ale mám ještě pochybnosti o jeho upřímnosti.«

Cascal pohněvaně odvětil :

»To jsem si všimnul.«

Opilec Slavnostně zvěstoval:

» A já jsem přišel, abych tyto poslední pochybnosti rozptýlil. Sám jsem přišel ... škyt ... abych Vám řekl, jaké jsou moje a ovšem také Cascalovy velkolepé plány. «

Gerinos nasadí kosý škleb a zeptal se celý nesvůj:

» Kdo vlastní jste, člověče? Mluvíte tady, jakoby jste byl vládce Mléčné dráhy. Nebo alespoň několika maloměst!«

Opilec ukázal strnule, stále ještě kolísavě jako stromy tam venku přede dveřmi na Duchovního radu.

»Vy jste fanatický přivrženec svá idee Duchovní rado! To mi imponuje, protože bojujete za privilegia terranského lidstva, a za společenský stav jaký tady byl před jedním tisíciletím . Z toho a z mnohým dalších důvodů jsem se rozhodl tady objevit. Otázka ... škyt! ... slyšel jste někdy něco o Perry Rhodanovy?«

Náhle se proměnil hluboce skeptický muž v muže nadšeného.

»Samozřejmě a mám ho v účtě. Ani se nedomnívám, že pověst o tom že je mrtvý, je pravdivá.«

Opilec pozorně sledoval třicet vteřin Duchovního radu a jen Cascal unikl intenzivnímu zkoumavému pohledu .

»Předpokládejme, že by Rhodan stal vedle Vás - poznal byste ho?«

»Bez pochyby!«

Dlouhý moment pochyboval teď i sám Cascal o pravdě. Sledoval ze strany muže, který stál před ním. Opilec se náhle posadil beze stopy nejistoty na Cascalovu židli, zkřížil nohy přes sebe a postavil prázdnou sklenici .

»Předpokládejme dále, že by Rhodan s Vámi mluvil. Měl byste důvod, někomu říkat, že jste s ním hovořil ?«

Gerinos de Lapal němě zacloumal hlavou.

Opilec mlčky vstál, šel do maličké koupelny a asi za dvě minuty se vrátil zpět. Teď už nevoněl po laciném parfému, kruhy pod jeho očima zmizely, jizva se rozpustila v nic a žlutý povlak na zubech byl pryč . Muž šel teď rovně a Cascal ho poznal, ještě dříve než se dveře úplně otevřely.

»Zdravím Vás, agente Normane Yodere«, řekl Cascal.

De Lapal koktal:

»To je ... to je přece Perry Rhodan!«

Po několik vteřin vládlo studené mlčení v malého prostoru. Bylo přerušováno jen údery blesku a vzteklého vytí bouře a odrážených dešťových kapek na okně.

Rhodan řekl klidně:

» Ano, tak je to. Vidíte tak, Gerinosi de Lapale, že Vaše pokusy se ukázaly tak důležité, že jsem já sám sem přišel. A ze všeho nejdříve: Já jsem a zůstanu Jack Ombrilla, opilec, jasné?«

De Lapal němě kývnul.

Hypern cloumal stále ještě svou hlavou, tentokrát byl pohyb silnější.

»Kdyby se mi aspoň něco řeklo«, řekl skoro rezignovaně », ale to ne. Zrovna Velký administrátor v masce a já to neprohlédnu.«

Rhodan kývnul a ukázal na šklebícího se Cascala.

»Utěšujte se. Nedávno mě tento muž skoro zastřelil, jenom proto že mě nepoznal.«

Hypern polknul; pak se opět postavil a mlčky se díval od jednoho ke druhému. Ve jeho hlavě se honily myšlenky o tom jaký je Cascal svérázný majitel lodi, o návštěvě Velkého administrátora v tomto bohem zapomenutém světě a sázel se sám se sebou co se ještě stane. Vlastní překvapení, že Rhodan ještě žije, úspěšně ukryl pod nehybnou maskou.

»Poslouchejte dobře«, řekl Rhodan ke Gerinosovi, jenž se na něj upřeně díval. »Nejsem tady, nežiji, Vy jste mě neviděli. Musím někam proniknout, ale o tom Vy nemáte žádné tušení. Myslím, že rozumíte mým důvodům ?«

Gerinos zašeptal s pochopením

» Samozřejmě, Velký administrátore!«

»Dobře. Je správné, že chcete s Vašimi přívrženci proniknout do minulosti?«

Otázky a odpovědi přicházely bleskurychle, ráz na ráz.

»Je to správné.«

»Řekl Vám Cascal podmínky, které jsou spojeny s předáním jednoho a půl sudu Howalgonia?«

Duchovní rada opět kývnul .

»Ano, Howalgonium už předal.«

Rhodan se přísně zeptal:

» Akceptujete tyto podmínky?«

»Ano, jestli zákrok prospěje - jestli obnoví staré poměry?«

Rhodan suše podotknul :

» Možná ano, možná ne, uvidíme. Kdy začnete s experimentem?«

Gerinos de Lapal odvrátil své oči od Rhodanovy tváře a zdvihl do výše čtyři prsty .

»Za čtyři dny, Sire.«

Rhodan ukázal na Cascala a řekl s naléhavou intonací:

»Joaquine Cascale! Vy - a oddíl z řad vědců se pokusí vniknout pět sta dvacet čtyři roků do minulosti.«

Cascal se ironický zeptal :

» Po Vašem boku, Sire?«

Gerinos de Lapal zdvihl ruce a zvolal šokovaně:

»Ale ... to je přece hodně nebezpečné. Pokud ten pokus nevyjde tak, jak jsme ho propočítali, pak by mohl Velký administrátor zahynout ... !«

Cascal odpověděl povážlivě tiše:

» Vy jste doopravdy milý člověk Duchovní rado! Že bych já přitom mohl zahynout Vám moc nevadí?«

Lapal škubl rameny a díval se do země.

»Laskaví přátelé!« mumlal Dyroff Hypern hořce.

Rhodan řekl :

»Čtvrtého března roku 2909 začala na Saturnově měsíci Mimasu tzv. Druhá krize Genesis. Věřím, že všichni znáte terranskou historii.«

»Velmi přesně!« ujišťoval de Lapal horlivě. Každou kapitolu! Čtyři sta jedenáct svazků!«

»Mutanti tehdy zešíleli, zničili měsíc a zabili přitom několik tisíc lidí a uprchli i s křížníkem RODENSTAAD. Vaším úkolem, Joaku, je dostat se na Mimas a tam se pokusit zabránit setkání Gevoreny Tatstun , Antijské dívky a Ishibashiho a to deset měsíců před narozením Ribalda Corella. A ...«

Pohlédl úkosem na Duchovního radu tak, že se vědec lekl a jen s největší námahou skryl svoje rozčilení.

»A žádný další zásah nepodnikejte. Mohu se na to spolehnout, Gerinosi?«

De Lapal pokýval hlavou a usadil se hlouběji na své židli.

»Ano. Úplně, Sire.«

»Konečně vím proč jsme letěli na Kopernikus«, mumlal Hypern. »Mohl jsem si něco podobného myslet, ale ve společnosti mých milých přátel mně má prognostická schopnost opustila.«

»Souhlasím!« komentoval to všechno Cascal se smíšenými pocity

Po malé přestávce se Rhodan ptal dále.

»Kde stojí vlastně ten Deformátor nulového času?«

»Zde v kotlině, řekl de Lapal slabě. »Skoro v jeho zeměpisném středu, ještě čtyři dny ...«

»Jsem značně unavený «, neočekávaně řekl Rhodan, » a působilo by mi radost, kdybyste dvě věci pro mně ještě udělal , de Lapale.«

Duchovní rada ho ubezpečil:

» S největším radostí, Sire!«

Rhodan natáhl svůj ukazováček a řekl:

» Zprvte potřebuji, jak jen bude možno, v tomto paláci dostat pokoj, kde si mohu vybalit svůj kufr. A za druhé bych chtěl mluvit chvíli sám jen s Cascalem. Je to možné?«

Gerinos seskočil navzdory jeho létům svižně jako mladík na nohy a řekl snaživě:

» Samozřejmě, Velký administrátore. Všechno ihned zařídím.«

»Děkuji.«

Hypern měl teď hotovou svou charakterovou analýzu bělovlasého muže stojícího před ním. Gerinos de Lapal byl jedním z mála mužů, u kterých dělící příčky mezi géniem a částečným šílencem ležely blízko vedle sebe. Nepochybně byl pro Hyperna tento muž vědeckou veličinou, ale zůstával v něm nedobrý pocit když si představil jeho tvář. V jeho očích byl pravým hrdinou Perry Rhodan. De Lapal mu nesahal ani po kotníky. Potají byl Dyroff Hypern přesvědčen, že se ten pokus nezdaří ... a když ho jeho znalost lidí nenechala na

holičkách, uvěřil také Velkému administrátorovi samotnému. Ovšem, a to Hypern připustil, ospravedlňovalo experiment, nebezpečí které představoval Ribald Corellos sám se svými pokusy.

Opustili spolu s de Lapalem pokoj, krátce kývnul Cascalovi a nechal se od Duchovního rady doprovodit do svého pokoje.

»Doufám, že se u nás dobře cítíte, řekl vědec.

Hypern kývnul.

»Úplně « odpověděl. »A doufám že vy také.«

Pak se postavil pod sprchou a šel si lehnout. Byl na smrt unavený a usnul ihned přestože hrom duněl za oknem.

Kufr Perryho Rhodana se ukázal při bližším pohledu jako ošoupaná aktovka. Když Velký administrátor zavřel dveře a pootevřel kufr, viděl Cascal, že je vnitřek pouzdra z terkonitové oceli a je zajištěn doutnavkovým zapalovačem proti neoprávněnému otevření.

Rhodan klidně vysvětloval:

» Samozřejmě Vás budu podporovat se vším co budete potřebovat.«

Uchopil aktovku a vytáhnul svazek dokumentů, který byl zabalen v průhledné fólii. Cascal luštil zvědavě první řádky výtisku a všiml si hned, že se jedná o zprávy s terranské historie, které se zabývají událostmi v roce 2909.

Cascal hleděl upřímně Rhodanovi do tváře a pak se zeptal:

» Věříte, pane, že ten experiment Gerinose de Lapala bude prospěšný?«.

»Ano «, řekl Rhodan.

»Když už tak se prokáže, že je časový paradox nesmysl. Ptáte se mě, Cascale, ale já neznám žádnou odpověď. Zažil jsem v mém životě již tolik věcí o kterých se předtím říkalo, že jsou nemožné.«

»To chce profiltrovat«, kontroval Cascal suše. »Ale tentokrát jsem u toho. Mám oprávněný zájem být u toho, alespoň vím o velikosti naší šance.«

Rhodan postavil několik nepatrných filmových kazet na stůl a k tomu položil bateriový přístroj.

»Filmové zprávy o té době, vysvětloval. »Vypočítám si skutečnou naději na úspěch . Gerinos de Lapal, je fanatik a je také přesvědčen o úspěchu a navíc je to vynikající vědec.«

Cascal kývl v tušení zlé předtuchy.

»Tady máte všechno, co budete potřebovat, řekl Velký administrátor. »Některé osobní dopisy ode mne, identifikace a popisy, upozornění a množství popisů událostí, které může vědět jen ten, který přijde z budoucnosti.«

»Ano. A zde něco co přesvědčí i tvrdohlavého pochybovače . Moje pečeť mozkových impulsů.«

Pečeť mozkových impulsů vznikne, jak si uvědomil plukovník Cascal, když člověk tlačí svou dlaň asi šest set vteřin na kus Carrudosovy fólie. Na tomto kousku speciální fólie se zaznamená individuální vzor hlavních mozkových proudů. Tato pečeť sloužila jako důkaz pro identifikaci člověka v různých

případech. Mohl ho dešifrovat každý středně velký positronický mozek a sloužil doopravdy jako poslední možný důkaz.

Rhodan řekl slabě:

» To jsou veškeré podklady, které Vám mohu dát. Odvolávají se pouze na minulost a na mou osobu - ukazují Vás, Joaquine Cascale, jako mého osobního zástupce. To co jste teď dostal si musíte přesně nastudovat. Jsou to podklady, které se zabývají dnešní strukturou Galaxie. Naleznete tam vše o dnešních třech velkých Imperiích a také tajemství zmizelé sluneční soustavy a všechno ostatní ... Beztoho znáte všechno sám. Tyto dokumenty mají hlavně podpořit váš úkol.«

»K čemu potřebuji ty důkazy? Počítáte s tím, že mě jaksí, někde zadrží?«

»Ano, odpověděl Rhodan trpělivě. »Počítám s tím. Budete-li zadržen, pak se stanete jako Rhodanův agent z budoucnosti středem zájmu všech složek.«

Cascal se dotázal lehce sarkasticky:

» Mám vlastně šanci na přežití, pane?«

» Samozřejmě. Nathan to vypočítal na devadesát tři celých sedm desetin procenta pro Vás.«

»To mě uklidňuje ... «

Dveřní bzučák je přerušil. Cascal povstal, uchopil svůj zářič a otevřel opatrně dveře. Před ním stál Duchovní rada Gerinos de Lapal. Cascal ho vpustil dovnitř, vědce rychle za sebou zavřel, pohlédl na Rhodana a odevzdal mu klíč.

»Nejhezčí, největší a nejmodernější apartment, který jsme mohli najít je zcela k Vašemu volnému užití, Sire«, řekl pevně. »Potřebujete ještě něco? Řekněte mi to klidně. Mohu Vám opatřit cokoli.«

Rhodan se usmál a potřásl hlavou.

»Ne, děkuji Vám. Uvidíme se zase zítra ráno u snídaně, řekl. Objevím se ale opět v masce Jacka Ombrilla, nepoděste se Duchovní rado.«

Gerinos se smál moc hlučné a příliš dlouho.

»Zcela určitě ne Velký administrátore!«

»Pak jsem klidný", zavřel za ním Rhodan dveře .

»Dobrou noc.«

Venku praskaly jednotlivé blesky a za zubatým hřebenem obrovského kopce se objevily široké, ploché světelné zóny. Pomalu se rozehnaly mraky a šikmé záření zapadajícího slunce zaplavilo údolí. Někde, tam v jeho středu, stál záhadný Deformátor nulového času.

»Mám ještě informativní dotaz, Sire «, řekl Cascal.

»Ano ?«

"Pamatujete se na nějakého tajného agenta, který se jmenoval jako já? Vy jste konec konců jediný, které tuto dobu na vlastní kůži prožil.«

Rhodan si stáhl obruby špinavých holínek a masíroval si prsty u nohy.

»Já jsem dlouho nad tím přemýšlel «, řekl .

»A já nemám jako Atlan, jeho fotografickou paměť , která ho ještě nikdy nenechala na holičkách. Ani on, ani já si na Vás nevzpomínáme. Správněji na Vaše působení v minulosti, speciálně v příslušných týdnech a měsících.«

Co se dá z toho vyvozovat?«

»Jsou tři alternativy, Cascal.«

»Rád bych je znal. Všechny tři, pane.«

»Buďto jste se tam nedostal, to znamená, že tento Deformátor nulového času nefungoval správně nebo nebude nikdy fungovat . Nebo jste narazil při vašem pokusu na tak velké potíže, že z tohoto důvodu jste nemohl úkol splnit.«

»A třetí možnost?«

»Mohl jste něco způsobit, ale po smrti všech zúčastněných, jelikož to není úředně zaznamenáno, to není oficiálně známo.«

Cascal se vztekle usmál se a pak řekl váhavě:

"Škoda, že pomocí těch časových polí nelze skočit do budoucnosti.«

»Proč?«

Agent odpověděl vztekle:

»Potom bych se mohl podívat na všechny hřbitovy v Galaxii, zda někde není na nějakém náhrobku vytesáno moje vzácné jméno. Alespoň bych pak mohl z doby méj smrti čekat, co se doopravdy stane, nebo jest-li jsem při tom odvážném experimentu zahynul hrdinskou smrtí. To poslední myslím ironicky, pane.«

»Při neviditelném blesku«, řekl Rhodan. »To jsem si mohl myslet! To je přece přímo šílené:

Můj nejlepší agent se vybarví jako satirik.«

»Pokud jsem se projevil jako satirik, tak se chci tak i chovat ", uzavřel Cascal a podával svou ruku Rhodanovi. Dlaň byla, čemuž nemohl zabránit, poněkud zpocená.

»Dobrá noc, pane. Doufám, že alespoň Vy jakž takž spíte dobře.«

Rhodan se rozloučil, vzal své vysoké boty a loudal se jako zloděj dvě poschodí níže do svého apartmentu. Venku teď vládlo temně rudé svítání, které se jevílo příznačně pro jejich myšlenky.

Tuto noc nesnil Cascal o Caresce Asayah, ale o upírovi, který seděl na ručičce hodinek na bobku a cenil své zuby. Ručička na hodinkách se pohybovala proti směru a to prudkou rychlostí.

2.

Tři dni se Joaquin Manuel Cascal trápil a byl několikrát blízko toho, aby požádal Rhodana jest-li by nemohl pověřit jiného muže tímto úkolem. Pak ale zvítězil jeho zdravý rozum, fatalismus a myšlenka na to že by musel vrátit Sluneční rozvředce svůj zisk z prodeje Howalgonia a tak všechno přijímal jako nevyhnutelné.

Podíval se od podkladů a od své plné sklenice nahoru ven z okna na bezútěšnou pouštinu a ptal se v duchu na tři otázky:

Zaprvé: Byla ještě někde méně hezká pevnina, na některé planetě, kterou kdy za svého života navštívil? Toto údolí se jevilo doopravdy ze všech světů jako ode všech opuštěno.

Za druhé: Jestli se mu zdaří cesta časem nebude dnes žádný supermutant Ribald Corello.

Za třetí: Co se tedy doopravdy stane?

»A za čtvrté «, posadil se Cascal mumlající, » je sporné zda je možná korektura minulosti.«

Dával si sám sobě odpověď. »Toho se dopídíš ty, Joaquine Cascale.«

Když zaplašil uplynulé temné předtuchy, myslil dlouhou dobu na Carescu Asayah a věnoval se pak opět zkoumání svých podkladů.

*

Rhodan se pohyboval ve svém masce k mrzutosti vědců a její členů rodin po městě. Byl neustále hlídán několika muži; Duchovní rada de Lapal přikázal aby byl tento důležitý agent důsledně ochraňován. Bylo přece možné, aby se Realisté pokusili o sabotáž - myslil si de Lapal. Masky opilce byla dobrá z mnoha důvodů:

Vědci by určitě nepřišli na nápad, že za maskou Jacka Ombrilla, který dělal hloupé vtipy a smrděl po laciné kořalce, je skryt Velký administrátor zmizelé Sluneční soustavy.

...

A potom, za čtyři dni konečně zabzučel interkom.

»Doufám, že jste připraven «, řekl Duchovní rada ke Cascalovi.

»Přijdeme za hodinu pro Vás.«

Cascalovi byl prospěšný zbývající čas do začátku akce, kdy spolu s majorem Concylesem Ergossonenem vedl delší rozhovor. Byl informován o tom, že během několika dnů začne akce, jejíž cílem je start jeho lodi.

»Děkuji Vám «, pravil Cascal.

»Byli jste mi dobrým přítelem, majore.«

Ergossonen zamumlal se smutnou tváří:

»Vidím Vás jako zločince odsouzeného k trestu smrti. Zasmějete se, člověče! Všechno pro Impérium!«

Cascal se donutil k unavenému úšklebku.

»Cítím se také tak, jako někdo kdo byl odsouzen ke krajně divné smrti«, odpověděl .

»Dávám přednost tomu se naposledy zasmát. Přece víte: Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe.«

Ergossonen odpověděl uštěpačně:

»To dokazuje toliko to, že má většinou zvlášť dlouhé vedení. Konec.«

A obraz na maličkém cigaretovém pouzdru byl najednou tmavý.

*

Těžký kluzák plně vytížený materiálem a lidmi se vznášel nad zakřivenou startovací plochou. Pomalu se přibližoval ke středu kotliny. Bylo pozdě dopoledne a Slunce stálo skoro svisle a neúprosně hřálo. Všechny stopy těžké bouře dávno zmizely ; písek ležel tak daleko jak jen člověk mohl vidět a bylo sucho a horko. V centru kotliny Kapula se nacházela velká budova urychlovače částic. Byly tam většinou rovné, světlé stavby, mezi kterým bujela zeleň. Některé malé budovy ukrývaly průmyslové podniky, uložené dvě třetiny pod zemí. Na jasné obloze, jejíž jas sám i za tmavými brýlemi bolel, stoupala mračna kouře .

Cascal se obrátil a zeptal se slabě nervózně:

»Kde je vlastně ten Deformátor, Kasinete?«

Osloveným byl asi dvacet šest let mladý vědec .

»Poměrně těsně před námi, Joaku. Díváte se přesně na něj!«

Agent pomalu otáčel trup a mačkal si čelo.

U okraje poměrně rozsáhlého parku, opravdu nenápadně, byla teď vidět stříbro lesklá polokoule. Cascal odhadnul průměr dna na padesát a výšku na sedmdesát metrů. Jinak byl vidět, mimo jedné příjezdová silnice jeden neznatelný vstup na dně.

»To je všechno ?« zeptal se Cascal udiveně .

Kasinet vážně kývl.

»Všechno, co je vidět. Počkejte, až budeme uvnitř.«

Kluzák opustil startovací plochu; vznášel se pomalu k budově. Všude se teď vynořili lidé, kteří sledovali kluzák, tak jako kdyby ochraňovali vzácné tajemství. Vlečný paprsek opatrně naváděl letadlo do zkosené prohlubně dovnitř, snížil rychlost a zůstal stát před bránou . Zazněl neslyšný signál a asi dvacet metrů široká a deset metrů vysoká ocelová deska pomalu zmizela do země. Čím déle čekali muži před deskou, tím víc si jejich oči zvykali na změněné světelné poměry. V kupoli teď Cascal viděl podivné tvary ohromných strojů.

»Volno!« zabručel pilot a vletěl dovnitř .

Kluzák zastavil asi v prostředku kopule a dotknul se hladkého dna. Cascal zvolna vystoupil a mlčky přemýšlel. Jestli to časové pole funguje tak jak tyto vynikající přístroje slibovali, pak nepochyboval o úspěchu svého poslání.

»Líbí se Vám to, Joaku?« zeptal se Kasinet.

»Není to špatné!« mumlal Joaquin.

Cascalův pohled šel od jednoho z osmi obrovských atomových reaktorů k ostatním. Zařízení byla propojena s nulovými poli projektoru; pomocí tlustých měděných kabelů.

»Tento projektor nulového pole není nic jiného než náš vlastní vývoj časového přístroje, který byl postaven před jedním tisíciletím Mistry ostrovů, vysvětloval Kasinet sám od sebe.

Cascal pochvalně zabručel.

»Takže jste Vy, Lapalisté přišli vlastně sami na toto tajemství, protože Tefrodi přece zmizeli ve východní části Galaxie ?«

Velké ohromení vystoupilo na inteligentní tváři mladého vědce.

»Zdá se, že jste se intenzívně zabýval naší historií, Cascale«, řekl tichoučce

»Respekují to! Teď už vím, že jste ten správný muž pro tuto práci. My to dokážeme!«

A při posledním slově udeřil Cascal na rameno.

»Dokážeme to a staré poměry se opět vrátí!«

Cascal ale zůstal skeptický.

»Možná« řekl.

Cascal si pozorně prohlížel vnitřek kopule. Bylo osvětlena mírným, světle žlutým světlem a výjimečně zde bylo poměrně chladno v porovnání s trýznivým horkem venku. K výrobě kopule byli použity vzácné lehké kovy; zřetelně bylo patrné zářivě legované Howalgonium. Kopule, jak se dozvěděl Cascal byla vnější pól nulového časového pole.

»Vypadá okouzlující !« řekl Joak.

»Jest-li že se povede i poslední funkční zkouška, pak to bude znamenat, že má také okouzlující uplatnění«

Nezlomná důvěra mluvila z výkladu druhého mladého vědce.

Pomalou se plnila kopule obsluhujícím personálem. Byl vyložen kluzák a vzat do vleku odletěl ven, pak byl konečně kontrolní seznam kompletní.

Cascal zůstal blízko centra a ukazuje na spleť přechodových můstků a obslužné galerie se polohlasně ptal:

»Mohli byste mi vysvětlit k čemu je tamhleto dobré?«

Před ním stál zcela moderní Space Jet. Cascal jen tušil některé věci, pravda, s pomocí majora Ergossonensona. Forma a účel užití tohoto kosmického letadla, se kterým se zde mezi zemí a mechanickým zvedákem centrály nulového pole shledával, mu byli známi.

Roms Kasinet ukázal na výztuhy a řekl:

»Projektor nulového pole se nalézá přesně na matematickému středu kopule. Je, jak vidíte, mechanicky zavěšen a tři lávky jsou spojeny s balkónovými výstupky. Je to poloviční zázrak, že jsme ještě mohli dovnitř nacpat Jet.«

Cascal přihlížel jak pozemní družstvo Jetu nakládá přinesené výstrojní předměty. Kompenzační konvertor Space-Jetu nebyl žádný Kalupův agregát, ale zcela moderní Waringův konvertor. Veškeré ostatní technické zařízení kosmické lodi pocházelo z poslední a nejlepší výrobní série, která byla k mání. Bude muset dobře sloužit lidem jako důkaz v minulosti. Tyto důkazy byly snad právě tak důležité jako doklady a dokumenty, které Cascal sebou vezl.

Ozval se hlasitý bzučák . Hlas robota řekl:

»Start minus šedesát minut!« Gerinos de Lapal se náhle objevil vedle zemní podpěry Jetu.

»Jste připraven, Cascale?« zeptal se ho.

Cascal byl osobně klidný, viděl že i velitel tohoto nasazení všemu věří. Duchovní rada si zastrčil do lehkého palubního oděvu těžkou zbraň a s úsměvem pozoroval přípravy.

Na všech stranách byly přezkoušeny jednotlivé sektory. Samozřejmě musela být tato kopule energetický soběstačná, tedy se uměla sama zásobovat energií.

Devět členů ... kontrolovalo naložení.

Oba mladí vědci ...

Lapal a Cascal - to bylo třináct lidí, kteří si troufali startovat do minulého času.

»Já jsem vcelku připravený«, řekl agent.

»Kdo bude řídit tento Jet? Myslím, že bych to mohl být já?«

Gerinos de Lapal beze slova kývnul. Pak utíkal rychle ke skupině techniků, kteří obstoupili jeden rozvaděč a hledali závadu.

Roms Kasinet přišel blíž, zůstal stal před Cascalem a podíval se na seznam.

»Máme veškerou výstroj potřebnou do Jetu, kterou jsme spolu vybírali ve výstrojním depu, Joaku. Je to všechno?«

Cascal se podíval vedle na štíhlou opěrnou nohu malé kosmické lodi.

»Měli jsme udělat rozsáhlý zkušební provoz. Mám tak trochu strach být závislý svým životem na fungování stroje.«

Hyperfyzik Taschin Gaszet vylezl ze Space-Jetu a šklebil se.

»Podle nás to vypadá tak, že bychom mohli startovat. Bude to pekelný kus práce, Joaku, dostat Jet z haly!«

Cascal odhadl vzdálenost a velikost lodi a souhlasně kývl.

»Když jste vy, i když s potížemi dostali Jet dovnitř - my stejně tak dobře odstartujeme, Taschine!«

Měl s oběma muže něco společného, ačkoliv on své planoucí nadšení o »Projekt Mimas« nedával najevo. Ale vůdčí síly Gerinose de Lapala strhli všechny k optimismu; nikomu nepřišla na mysl nějaká nedůvěra - všechno bylo stoprocentní a každý věřil že se plány zdaří.

Cascal zdvihl hlavu a vytáhnul si nahoru lem svojí uniformy .

»Jdeme dovnitř«, řekl. »Jinak nemám klid.«

Vyšplhal se do Jetu, který se vznášel vysoko na antigravitační šachtě a usadil se na sedadle pro pilota. Přes průhlednou pancéřovanou umělou hmotu viděl ven do haly a poznal mezi stroji, kabelovými svazky a techniky duchovního radu, jak utíká od skupiny ke skupině a všechny kontroluje.

Pak opět zazněl bzučák.

»Ještě čtyřicet pět minut.«

Cascal neklidně vstal a obcházel všechna prostranství a chodby ve Space-Jetu. Byl právě tak nový a lesklý jako jeho loď ještě před několika týdny. Pedantsky kontroloval každé hodiny, každý ukazatel, každou stupnici, otevře každou klapku a všechny malé schránky, prohledal vestavěné skříně a... nenašel nic co by potvrdilo jeho podprahové podezření . Pomalu se opět vyšplhal nazpět a posadil se na opěradlo svého křesla.

»Gerinos hned přijde na palubu«, řekl Roms Kasinet.

Cascal neodpověděl.

Kasinet, ramenatý muž, který by se skvěle vyjímal na každém plakátě, který propaguje zdravá a na vitamíny bohatá jídla, zamrkal. On pracoval na tomto projektu v bezprostřední blízkosti de Lapala a nezdál se být sebemeně neklidný nebo aby pochyboval o úspěchu. Jeho hnědé oči klouzali přes indikátory ovládacího pultu, pak odbočili a díval se ven do haly. Tam byl de Lapal, který přezkoušel poslední skupinu techniků, opustil ji a zamyšleně přicházel k Jetu. Když uviděl tváře všech tří mužů za obrněným průzorem z umělé hmoty, vesele jim pokynul.

»Ten člověk má ale nervy !« zamumlal Cascal uznale.

»Jste neklidný?« zeptal se Taschin Gaszet.

Cascal se na něj podíval a kývnul. Gaszet byl přesný opak Kasineta. Malý, tygří muž se šedým, řídkým vlasem a bodajícíma očima. Měl stále vážnou tvář, a když se tu a tam usmál, tak se to přihodilo pravděpodobně bezděčně. Své nervózní, těkavé ruce držel zpravidla za zády.

»Skutečně ?«

»Ano, řekl Joak a přihlížel, jak Gerinos přichází do pilotní kabiny.

»Jsme připraveni. Byla všechna palubní kontrola provedena?« zeptal se a posadil se na křeslo a klátil přitom nohou.

»Všechno v pořádku, duchovní rado Lapale«, řekl Kasinet nahlas.

»Výborně. Odstartujeme za půl hodiny.«

Jakoby ke zdůraznění jeho slov se ozval bzučák.

»Ještě třicet minut.«

Technici začali opouštět halu. Vzali si sebou své nástroje, výpisy z počítačů a kontrolních přístrojů a odcházeli k východu. Opět se spustila a zdvihla se ocelová deska, a potom se automaticky odpojilo světlo v hale. Už byl vidět jenom kruh žlutých nouzových světel .

Cascal sebou trhnul a řekl:

»Servosystém Jetu vypojen. Jsme teď soběstační.«

Jeden za druhým se budily stroje, cirkulace vzduchu, soupravy filtrů a neutralizace jedovatých látek. Žebřík se vtáhnul dovnitř, dálkově ovládaná propust' do Jetu se uzavřela. Na přístrojové desce vzplanuly maličké žárovky . Ted' byl Jet odkázán sám na sebe v rámci vlastního systému kopule.

»Startovní kontrola!«

Cascal pracoval spolu s oběma vědci přibližně dvacet pět minut, pak byl i on klidný. Jet mohl odstartovat.

»Ted' !« řekl Gerinos de Lapal se zatajeným dechem.

Ukazoval ven.

Osm atomových reaktorů začalo dodávat energii. Muži viděli odtud tu hru světel na kontrolním stanovišti, slyšeli to bručení, které sice nemohlo proniknout stěnami Space-Jetu, ale oni ho přesto slyšeli ve své fantazii; tento efekt způsobovaly vibrace. Deformátor ovšem neopustil toto údolí - on měl jenom,

pokud byl projekt jeho tvůrců správný, podél časové linie pohánět Space-Jet. Muži mohli pomalu nastoupit k jízdě. Pomalu se objevilo na druhé straně kopule tmavě červené záření absolutních nulových polí.

Roztáhnulo se jakoby zrozeno z výbuchu mlhy a vyplnilo celou kopuly. Tváře čtyř mužů tady nahoře a devíti ostatních členů posádky na druhé úrovni Jetu byli osvětlené a vyhlíželi jako strašidelné masky. Pak udeřila nulová pole přes kovovou vrstvu a zdálo se že ji rozervou a učinili z celého komplexu nejasný červený tvar.

Pozorovatelé mimo kopuli viděli zřetelně to záření; tvořilo extrémní protiklad denního světla. Ze stříbrně lesklé kopule byl červený jev ... náhle kopule zmizela. Jenom hluboká stopa zůstala na písčíně.

»V každém případě kopule přestala v současnosti existovat. Kde ale je skutečně?« zeptal se Rhodan.

Dyroff Hypern, který právě tak jak nesčetní vědci pozoroval zmizení, neuměl dát žádnou odpověď. Musel myslit na svého přítele a cítil se stále ještě velmi nesvůj.

Třináct pasažérů Jetu nezaznamenalo nic. Seděli bez pohnutí, čekali a přihlíželi, jako tmavočervené žíhání pomalu končí. Nikdo z nich si netroufal mluvit, nikdo se nedokázal přimět. Byli bez výjimky pod neodolatelnou mocí tohoto časového dobrodružství. A Cascal nebyl stále ještě přesvědčen o tom, že se pohybují doopravdy podél zpětně běžícího času. Tušil, že se někde dostanou ven, ale ne tam kde to bylo vypočítáno. Konečně záře zhasla.

»Kde jsme?« zeptal se Joak Cascal mumlavě.

Gerinos mu nahlas odpověděl:

»V minulosti, Joaku!« Jeho hlas zněl triumfálně a v absolutních klidu uvnitř kosmické lodi působil rušivě.

»Alespoň se to domnívám. Kde a kdy v minulosti?«

Gerinos učinil vzletné gesto ve směru na antigravitační šachtu.

»Otevřeme loď a půjdeme dolů do haly. Pak to budeme moct na hodinu přesně zjistit.«

Cascal, oba technici a Gerinos opustili kosmickou loď. Když vstoupili na hladké dno haly, zapojil jeden muž v Jetu palubní přistávací světlomet. Ve světle tohoto světlometu se zastavili čtyři cestující v čase před jedním rozvaděčem ovládacího přístroje.

»Tady!« řekl Gerinos.

Ukázal na osm čísel, které byli vedle sebe - 25.11.2908.

»Je to jedna z možností, že teď Vás ta Vaše zatracená skepse přejde?« zeptal se Kasinet Cascala.

»Vidím, že jsem to viděl černě«, řekl Joak Cascal zdrželivě.

»Ale nejsme ještě na konci našeho poslání.«

»To je pravda!«

Třináctičlenná posádka Deformátoru nulového času se vrátila za krátký okamžik o pět sta dvacet tři roků a čtyři měsíce do minulosti.

Veškeré přístroje fungovaly bezvadně. Cascal ukázal palcem ocelové pláty.
»Co je to tamhle venku, mistře?« zeptal se vrčivě.

»Je to stejné jako při startu. Naše kotlina - ale poněkud změněná.«

Cascal řekl stručně:

» Prosím Vás, otevřete duchovní rado.«

Gerinos de Lapal provedl několik zapojení. Zvolna klesala brána na zem, a vedle silné ocelové desky se otevřeli další segmenty. Sklopily se pomalu pomocí hydrauliky ven. Jasně světlo zaplavilo vnitřek lodi; to světlo; bodavé světlo slunce soustavy Newton. Muži šli až k místu, na kterém začínala poušť. Kotlina byla prázdná. Jen slunce, písek, kopce a tento do běla rozžhavený kout, jenom světlo slunce zůstalo stejné. Když Joak Cascal učinil první váhavé kroky, vstoupil na půdu, kde už jednou byl - za více než půl tisíciletí. Ačkoli kolonizace systému Newton v roce 2909 již přece jen pokročila byla, zůstalo toto údolí na vzdáleném světadíle Kalup prázdné.

Gerinos de Lapal byl neobyčejný vážný, když podal ruku Cascalovi a řekl;

»Vědci a já jsme sem přivedl Vás a Vaše oba nové přátele. Dokončete nyní Vaše poslání. Začněte!«

Cascal souhlasně kývnul, nenápadně sledoval ruku duchovního rady a upřeně mu hleděl do očí.

»Vy a Vašich devět mužů přece zůstanete tady, ano?«

»Ano, ale počkáme na Vás uvnitř kopule. Prosím Vás, vraťte se s radostnou zprávou - že jste pomohli nám i Impériu a Perry Rhodanovi!«

Cascal se obrátil na výstupku a viděl kontury Jetu .

»Dělí nás dvacet čtyři tisíc světelných let«, řekl. » A propast v čase«.

*

Centimetr po centimetru se sunul diskovitý trup rozšiřující se šterbinou v kopuli. Howalgoniová konstrukce byla dokonale cizí těleso v této pravěké krajině. Poznenáhlu se blížily plochy Jetu na světlo, pak přidal Cascal více síly v antigravitačním pohonu a vyletěl v jediném okamžiku ven do jasného světla.

Vysílačka promluvila .

»Vystartujeme teď co nejrychleji do lineárního prostoru « , řekl Cascalův hlas z membrány.

»Zůstaňte tady skryti do té doby, v které bychom se pravděpodobně, podle výpočtů, měli vrátit.«

Pak začalo hnací ústrojí pracovat a Jet se pomalu zvedal k nebi.

Pohyb byl stále rychlejší až konečně dosáhli rychlosti 1 Mach a ozval se známý třesk vzduchu.

Cascalovo těžké poslání začalo.

Mezi Newtonem a Sluneční soustavou byla vzdálenost 24 617 světelných roků. Zcela moderní Jet byl zcela schopen tuto vzdálenost absolvovat. Jet mohl letět s vlastním hnacím ústrojím nepřetržitě sto tisíc světelných let daleko.

Cascal se podíval nejprve na Romse Kasineta, pak se zahleděl na Taschina Gaszeta.

»Přátelé«, řekl, » máme před sebou dlouhý let a velký úkol. Všichni tři máme zájem na tom, aby toto poslání dospělo k dobrému konci. Po podařeném časovém skoku jsem naprosto optimistický - už jsme vlastně začali : Prosím ... ale já budu šéfem na palubě.«

Kasinet kývl a široce se zašklebil.

Přitom ukázal chrup, který by právě tak vyvolal senzaci na propagačním plakátě nebo v reklamním vysílání.

»Jste šéf, plukovníku Cascale«, řekl. »Co teď přikážete?«

»Trvalý dohled nad vším, Romsí. Mějte ukazatele a stupnice přístrojů neustále na očích. Náš život a naše smrt závisí na těchto přístrojích a strojích zde v lodi.«

Jeho gesto objalo celý Jet.

»A co já?« zeptal se Gaszet.

Cascal se blahosklonně usmál a nebyla v tom žádná stopa po sarkasmu, když hyperfyzikovi doporučil:

»Můžete se uchýlit do ústraní, do nějaké malé kabiny a tam spát. Pak vystřídáte Romse.«

Jet byl rychlejší a rychlejší.

Cascal již několikrát kontroloval naprogramovaný kurs lodi. Teď zjistil, že už dosáhli hraniční rychlosti potřebné pro vstup do lineárního prostoru. Světelný rok za světelným rokem ubíhaly dozadu, uplynuly minuty, hodiny, dny ...

Cascal seděl s vysoko položenou nohou na hraně přístrojové desky. Kouřil a přemýšlel o předchozích událostech - ani on sám nevěděl ke kolikátou metu, ze všech těch jednotlivých tahů této mocné hry dospěl.

Gerinos de Lapal ...

Hyperfyzik a držitel nejvyšších tajemství. Má všechny konstrukční podklady Deformátoru u sebe. Byli ve všeobecně pochopitelné formě uložené na mikrofilmu - popis, vzorce i konstrukční výkresy.

Tragické bylo to, že Cascal tam zanechal svého jediného pravého přítele.

Ten nejen že dokázal přivést Jet do minulosti, ale byl stále ještě tak smělý, že chtěl spustit další pokus. Oba dva, jak Rhodan tak i Cascal si mysleli, že měnit osud je prakticky nemožné, protože časový paradox byl špatně propočítán.

Jet, zůstal v lineárním prostoru a vzdaloval se od centra Galaxie ven. Protnul dráhu Střelce, překlenu prázdný prostor s několika slunci mezi Střelcem a souhvězdím Oriónu, a pak vyrazil směrem ke slunci, které bylo vzdáleno 18 600 světelných roků od slunce Newtonova systému ... Cascal na několik minut usnul ve svém anatomickém křesle.

Až výkřik Romse ho vzbudil a jeho první pohled patřil přístrojům a pak ukázal prstem na muže.

»Tady! Úbytek výkonu, je to někde blízko Waringova konvertoru!« křičel Roms znepokojivě.

Ručička ukazatele se pohybovala divoce sem tam až se odrazila v blízkosti nulové hodnoty zpět.

Cascal se vrhnul dopředu a přepnul tři bílé přepínače, zkontroloval několik přístrojů a zavrčel:

»Ten konvertor, Romsí.«

»Co je s ním?«

Cascal pokrčil rameny.

»Pravděpodobně zkrat. Odstavím celý tento energetický okruh a pak sejdem dolů a podíváme se. Dojděte mezitím pro nástroje a testovací přístroje.«

»V pořádku.«

Cascal celý vzteklý nespokojeně bručel: »Nic není v pořádku.«

Pohlédl na stínítko počítače a pak se podíval dálkoměr.

»Přibližné šest tisíc dvacet světelných roků k Sluneční soustavě! Zrovna tolik!« řekl.

Pak se zamyslel. Už létal skoro se všemi modely, které byly ve flotile, počínaje Shiftem až po velkou kosmickou loď. Jestli se konvertor porušil, nebo jest-li fungoval nepravděelně pak ...

Cascal stisknul klávesu interkomu.

»Roms Kasinet?«

Partner se ohlásil ihned. »Ano. Jsem v přepážce čtyři. Co je?«

»Nevšiml jste si během doby, když jste sledoval přístroje nějakou změnu chodu konvertoru?«

»Nikoliv!« odpověděl Roms rychle.

»Stroj běžel prakticky od startu stále na sedmdesát pět procent jmenovitého výkonu. Hodnoty se odchylovaly nanejvýš o dvě procenta do plusu nebo do mínusu.«

Cascal několik vteřin mlčel. Pak tlumeně řekl :

»To byla sabotáž, Romsí. Čekajte - přijdu k vám dolů.«

Spustil se dolů šachtou a zůstal stát před krytem Waringova konvertoru . Oba muži odstranili osmnáct speciálních šroubů, pak odstranili izolační lehčenou desku a postavili ji opatrně ke stěně.

Nasadili testovací přístroje a kontrolovali spoje a čím víc bloků odpojili, tím více škody uviděli : Po dvou hodinách, za kterých stoupal vztek a beznaděj, se posadil Cascal na spodní hraně jednoho průvlastu a řekl nahlas:

»Sabotáž! Konvertor je rozbitý z devadesáti pěti procent. To už fungovat nebude.«

Druhý muž na něho upřeně mlčky hleděl. Ztratil svoje zdravé vzezření v posledních dvou hodinách.

»Co teď?«

Cascal řekl cynicky:

»Potřebujeme lano, plachtu a vydatný oběd. Pak ji napneme před touto plechovkou a potáhneme na Mimas.«

»Řekl jste něco o sabotáži?«

Cascal němě ukázal za sebe na deset různých míst, které nesly nesporné stopy od výbuchů. Člověk viděl ještě stopy od vypařivší se izolace a hmotu, kterou zanechaly miniaturní časové bomby.

»Kdosi je tady vpašoval do stroje«, řekl agent zuřivě. »Čekalo to až absolvujeme určitou vzdálenost. Mohlo to být kontrolováno díky množství odevzdávané energie. Tady, vidíte stopu po výbuchu? A pak, když jsme uprostřed naší cesty ... whamm!«

Oba muži se chvíli dívali, potom si došli do dvou různých zásobníků pro nástroje a pro materiál na opravu.

Cascal vymyslel plán a pak začali mlčky a zarputile přemostňovat některá defektní vedení, u kterých to bylo možné. Věděli, že by mohli kompletní zkázu konvertoru tímto souborem opatření v nejlepším případě pozdržet: Pracovali tři hodiny, němě a upjatě, jen tu a tam přerušovaným tichým příkazem nebo nadšeným voláním.

Mezitím po celý ten čas malý hyperfyzik klidně spal a nic netušil. Právě, když Cascal zapnul pátrací přístroj, který sledoval prostor před lodí, se vzbudil.

»Tady!« řekl Cascal a ukazoval špičkou svého speciální pera na výrazný orientační bod zobrazený na displeji.

»Slunce. Tři ... pět ... šest nebo víc světelných roků. Doděláme to ještě?«

Cascal se zašklebil fatalisticky na Romse a pokrčil rameny.

»Startovací tlačítko!« řekl a napojil druhý displej. Zjistil slabé reakce několika vyrovnávacích impulzů.

»Jdeme jenom do polovičního rizika«, řekl Cascal. »V každém případě zemřeme v Jetu hlady nebo na nedostatek vzduchu. Ale my musíme přistát. To bude jistě obtížné.«

Druhý, přesnější výpočet ukázal, že ve vzdálenosti osmi světelných roků před nimi leží slunce společně se třinácti planetami. Světy byly velké a zřejmě mrtvé; Měsíce podobní souputníci a obří planety se střídaly navzájem. Rozdíly to byly značně extrémní stejně jako v jejich domovském systému.

»Start!« řekl Cascal. »Musíme zacházet s konvertorem jako by byl ze skla!«

Pomalou zahájil Jet opět svou cestu, spíše se plazil s tím malým zbytkem energie, kterou Waringův konvertor ještě měl, ke vzdálenému systému. Několik vteřin po vstupu do normálního vesmíru otřásla tvrdá rána trupem lodi a tak oba muži věděli, že některý z hlavních přístrojů svou funkci navždy zastavil.

»Nouzové přistání s hnacím ústrojím a antigravem«, řekl Cascal rychle.

Dva muže seděli v lehkém kosmickém obleku, přilby vedle se na opěradle židle u hlavního řízení lodi. Poslední rána v pohonu určila Jetu jeho směr. Disk přiletěl poloviční rychlostí světla do systému, skoro přesně k centrální hvězdě.

»Všimněte si obrazovky, Joaku!« zašeptal Taschin: Tloušťák Gaszet vstal s krupějí potu na jeho čele a držel nervózně prst nad klávesnicí.

»Toto echo zde ... to by mohl být asteroid!« řekl agent. »Ne, je to měsíc a krouží kolem této planety.«

Ted' se to ukázalo hodně zřetelně na obrazovce.

Malá, tmavá planeta se vznesla proti ním a na kraji její oběžné dráhy kroužil kolem ní asi pět set kilometrů v průměru měřící úlomek skály. Byl to nepravidelný, pustý svět, kde se nedal očekávat žádný život. Tmavohnědý na nekonečné černi vesmíru.

Cascal vtáhnul ostře vzduch do plic a zjistil, že je cítit ozónem. Tam dole v kobce konvertoru se pravděpodobně začínala uvolňovat nezkrotitelná energie.

»Pravděpodobně.« Gaszet si zoufale prohrábl oběma rukama vlasy.

Váhavě a jen s pomocí hnacího ústrojí se podařilo vyrovnat sklon Jetu proti temnému úlomku skály. Kolem kupole za oběma muži, sedícími na bobku, byly nehybné hvězdy. Pak se začaly točit a třást se, v okamžiku když byl Jet silou zabrzděn, snížil svou rychlost a nestále zpomaloval. Asteroid jim připadal jako skalnatý Měsíc. Zemní podpěry byly vysunuty a Cascal pracoval se všemi triky, které znal. Konečně se posadil Jet opatrně na povrch a talíře zemních nohou se pevně zachytily na skalnaté hornině. Jet se mírně otrásl a bylo ticho.

»Tak jsme nouzově přistáli!« zjišťoval Cascal.

Taschhin si utřel pot z čela a pak si rukama pohladil svá stehna. Podařilo se mu otočit své anatomické křeslo dozadu.

»Jak jsme na tom se zálohou?« zeptal se tiše.

Cascal byl uklidněn tím, že se podařilo s neporušeným Jetem přistát. Otevřel lem svého kosmického oděvu a odpojil se od přístrojů. Pomocí lodních agregátů bylo přežití jistější. Jet neměl žádné zevnější poškození - zde uvnitř by mohli celý čas bez nebezpečí přežít.

»Myslil jsem již na to, řekl Cascal.

»Pravděpodobně můžeme složit celé díly konvertoru z již existujícího materiálu. Ale jaderný reaktor asi nebudeme moct postavit nový. Měli bychom se jednou vrátit na Kopernikus - já už bych tam našel toho sabotéra. A potom běda mu!«

»Pomůžeme Vám, Joaku!« ujišťoval ho Kasinet.

Cascal si zapálil cigaretu a když hořela zkoušel určit pozici přistání. Předtím měli k dispozici jen hrubý odhad.

Po nouzovém přistání se Jet ocitl přesně šest tisíc dvanáct světelných roků od Solárního systému.

»Jak posuzujete naši situaci?« zeptal se Gaszet polohlasně. Podobal se víc než kdy jindy nějakému vystrašenému, hladovému ptáku.

»Jak se zdá jsme ztraceni bez cizí pomoci!« řekl Cascal drsně. »Zvykněte si, prosím na to! Pomoc zvenčí ale znamená zvýšené riziko na to, že my naše pověření nebudeme moci splnit.«

»Já to vidím tak. Jdu se dolů podívat jak je na tom srdce našeho pohonu, Joaku!«

Malý hyperfyzik povstal, svlékl si svůj vesmírný oděv a hodil ho ledabyly na opěradlo křesla. Pak se Gaszet vznesl do antigravitační šachty a zmizel dole.

»Zkusíme to opravit pro všechny případy«, řekl Cascal.

»Šest tisíc světelných roků těžko můžeme zvládnout s podsvětelnou rychlostí. Konstrukční plány jsou nadto dole - kolik toho můžeme použít z náhradních dílů, Romsí?«

Roms drsně odpověděl:

»V několika minutách se to dozvíme, Joaku.«

Poněkud se změnil v posledních hodinách - z člověka oplývajícího zdravím, mravně čistým se s Kasineta stal člověk vážný, sám sebou a úkolem pochybujícím, byl méně jistý a tichý. Stál teď a vybíral ze seznamu položky veškerých částí, které byli v zásobních skladech v Jetu. Snad by mohli postavit strojové zařízení, které by fungovalo podobně jako Waringův konvertor a jistě by se od zničeného konvertoru ještě některé díly daly použít. Tato zálohovací metoda se používala už od první dnů letů do vesmíru a neznamenal nic jiného, než to že se existující přístroje mohli přepojit tak aby se mohl alespoň provizorně zprovoznit pohon lodi, popřípadě i zajistit životně důležité funkce.

O patnáct minut později byli dva muži plně zabráni do práce. Oddělili dráty od rozbitých těžkých úlomků konvertoru, díly vyndali ze schránky ven a při cestě se je pokusí opravit. Cascal si zapisoval čísla zvláštních částí a hledal je podle katalogů. Když něco našel, zapsal si to .

Dosud měl štěstí ve dvaceti třech případech z třiceti, ale části, které byly v Jetu zabudovány byly poměrně bezvýznamné;

»Jak to jde?« informoval se Roms Kasinet za hodinu.

Byl velmi vzrušený. Jeho lysé, potem lesklé poprsí neslo stopy oleje a špíny, nad loktem byl černý a krvácely z množství maličkých oděrek. Odstavil, těžce oddychující, těžký ocelový válec, který byl horký a vydával bodající, nepříjemný zápach.

»Raději se mě neptejte, Romsí!« doporučoval mu Cascal.

Kasinet mlčel a pokračovat v práci

»Jasná otázka, a prosím upřímnou odpověď «, řekl Cascal po chvíli. Ukazoval svou tužkou na hyperfyzika.

»Ano, Joaku ?«

»Máme dohromady tři tisíce totálně zničených součástí. Z těchto tří tisíc součástí je jenom pět set spojovacích. Jdou prostě nahradit ;dráty a kabely všech průměrů jaké jen existují. Adekvátní náradí máme také. Ze bývajících dva a půl tisíce položek, které jsme zjistili, jsem našel tisíc. Můžeme vymontovat náhradní díly z palubního děla, z komunikačních přístrojů, z ochranného štítu, generátorů a servoagregátů a znovu je použít. Zůstává jeden a půl tisíc součástí mezi tím i nejdůležitější části zařízení. Budeme moci s konvertorem skutečně odstartovat, Taschine?«

Ukázal na rozházené skupiny součástí, které se tu nacházeli a které zpola naplnili koridor před konvertorovou komorou:

Po asi třiceti vteřinách řekl Taschhin tiše:

»Ano i ne.«

»Můžete mi to blíže vysvětlit ?« zeptal se Joak Cascal znepokojeně.

»Nemůžeme postavit hlavní řídicí jednotku z našich palubních součástí. Já se v nejbližších hodinách pokusím něco vypočítat - snad pomůže provizorium, které se spolu pokusíme udělat. Toto provizorium nám ale může přinést i akutní ohrožení života.«

Cascal povstal a utřel si olej na kalhotách.

»Jsem utahaný jako pes«, řekl. »Budu teď spát několik hodin, Vám doporučuji totéž, později se pokusíme, některé další části opět zprovoznit. Slabá naděje je lepší než žádná,«

Roms Kasinet řekl odvázně :

»Já to taky tak chápu, Joaku.«

V následujících pěti hodinách, za kterých Jet se zhasnutými světly stál na nepravdělně formovaném úlomku skály a s ní i kroužil okolo mrtvého, nezávažného světa, muži spali. Cascal se obával toho, že se 30. listopad roku 2908 rychle blíží.

Zato v nejbližších dnech pracoval jako divoch.

Montovali ve všech prostorech Jetu scházející části, položili několik kilometrů elektrického vedení a montážní schéma konvertoru bylo od hodiny k hodině špinavější a opotřebovanější. Pomalu se vyplňovaly prázdné prostory barevnými dráty. Tři muži kontrolovali zas a zas svou práci; doposud se jim nevloudila ani jediná chyba.

Někdy, uprostřed práce začal Cascal nadávat. Činil tak nahlas, se slovní zásobou a zkušenostmi, které nasbíral za dvacet pět let kosmických letů na nejrůznějších lodích. S rozpačitým úsměvem mu naslouchali oba vědci ; pak, když Cascal skoro vyčerpaný skončil a soukal se ven z nitra konvertorové komory a opřel se o stěnu, zeptal se ho hyperfyzik váhavě:

»Co pořád máte, Joaku?«

»Vidím přímo na datumovce mých hodinek, že už je třicátého listopadu. To je den, kdy se Ishibashi a to děvče setkali. Teď začíná ta pohroma. Mají na to zítřek a pozítří aby se blíže poznali, pak ... všichni známe ten výsledek.«

»Ribald Corello«, zašeptal Roms Kasimet.

»Ano!«

Hyperfyzik odpověděl poněkud strojeně a rozhněvaně :

»Kvůli tomu aby se zamezilo narození supermutanta nemusí se bezpodmínečně zabránit jeho zplození. Máme ještě tři měsíce času do doby kdy vypukla krize mutantů, Joaku. Těchto dvanáct týdnů musíme využít.«

»Ano«, řekl Cascal sarkastický

»Využijeme je k tomu jak vynalézt nový konvertor. Kasinet-Gaschet-Cascal-konvertor s novými podivuhodnými vlastnostmi. Všechno vytvořeno z kávových kelímků, drátů a přeloženého papíru. Úžasně levný, neomezeně výkonný.«

Gaszet zamumlal:

»Potřebujeme ještě čas. Ještě několik dnů.«

»Asi několik dnů«, řekl Cascal nahlas a zkusil to s pěstí proti ocelové stěně.
»Asi týden, asi měsíc! Máme jenom dvanáct týdnů času. Ale už ne víc!«

Mlčenlivě se vrátili ke své práci: A oni to dokážou - snad.

Rozebrali půl Jetu, aby získali náhradní díly pro nefungující sektory a bloky.

Zkonstruovali několik nových částí, prozatím požadovanou vlastnost přístroje jenom vypočítaly a pak si to sami vyrobili a vestavěli. Plynul den za dnem. Zásoby ubývaly, ale ty by vystačili na dlouho měsíce. To nebyl žádný problém. Cascal neustále kontroloval co oba specialisté vytvořili. Sledoval elektrická vedení, prohlížel místa připojení a s čím dál tím větším údivem viděl, že se blíží dokončení »nového« konvertoru. To byl fakt a to skoro všechny opravy a úpravy byly čiré improvizace. Nic víc a nic míň. Gaszet se pokoušel přepočítat funkční způsob práce konvertoru s použitím podobných součástí, které měli k dispozici.

Jednoho dne, byl prostředek února, řekl Gaszet zcela vyčerpán:

»Už víc nemohu, Joaku! Pokusíme se o start. Buď to všechno exploduje - pak byla naše práce nadarmo. Nebo budeme moct odletět. Existují jenom tyto dvě možnosti. Vyčerpali jsme naše zdroje a možnosti a to co jsme stvořili je beztak poloviční zázrak.«

»Souhlasím, odpověděl Cascal. »Co na to říkáš ty, Romsí?«

Byli všichni tři špinaví, mrzutí a na okraji vysílení. Ačkoli jedli a občas i spali vypadali hrůzostrašně. Tato práce je jaksi změnila - blíže se poznali a spřátelili se.

»Jsem pro to udělat to, co Taschin navrhl«, řekl Kasinet.

»Za hodinu odstartujeme.«

*

Za šedesát minut a několik vteřin bylo po všem. Jet odstartoval pomocí normálního hnacího ústrojí, byl vybrán kurz letu a pak Cascal aktivoval Waringův konvertor. Ozvala se kovová rána, která notně zatřásla Jetem, vyrazil ostrý plamen, který rozpraskal lak v interiéru lodi a potom se vyvalil mohutný mrak kouře z otevřené Waringovy komory. Vzduchový filtr skučel přetížením a Cascal se opíral o křeslo, těžce dýchaje.

»Vypnout!« řekl.

Taschin Gaszet položil svou hlavu na předloktí a zůstat ležet nehybně na skloněné přístrojové desce. Jeho úzká ramena začala škubat, a Roms šel někam dolů vybit si svůj vztek.

Na Cascala přicházel studený, abstraktní klid. Byl to fatální myšlenkový pochod: Udělali vše co mohli a uměli. Vyzkoušeli i ty nejposlednější rezervy k tomu, aby Jet opět odstartoval. Teď zůstala třem časovým agentům ještě jedná možnost: Nouzové volání.

Mezitím co Jet letěl pomalu podél měsíční dráhy a se synchronizováním impulsů se opět přibližoval, zapnul Cascal neporušenou hypervysílačku.

Otáčel ladícím knoflíkem na vlnovou délku solární kontrarozvědky a řekl pak do mikrofону:

»KQK ... Solární kontrarozvědka ... Venuše!«

Toto byl naléhavostní stupeň jedna, totožný s katastrofickým hlášením.

Cascal opakoval zprávu desetkrát a pak udal přesná data jeho pozice . Kterýkoliv křižník solární obrany pod vedením Allana D. Mercanta teď věděl kde ho má hledat. Teď byl vše učiněno. Teď mohli dělat jen dvě věci:

Přistát se Space - Jetem opět na skalnatém Měsíci. A čekat ... čekat ...

3.

Směs mezi ochablostí, ubíjející nudou a nadějí na rychlé objevení se alespoň jedné záchranné lodi vyčerpávala muže. Jediný výhled byl na hvězdy této galaktické části, na slunce systému a na různé formy oběžnic pod nimi ; mrtvý povrch z černého stínu a tmavohnědé skály Měsíce. To všechno ale už znali do omrzení.

Někdy jim zdálo, že už loď přilétá.

Pak to neočekávaně přišlo a loď se vznášela jeden kilometr na druhé straně skalnatého povrchu. Vzneslo se tam kulovité stříbrně se třpytící těleso, jež se odlišovalo od sametového pozadí vesmíru, které Cascal, Kasinet a Gaszet několik týdnů nepřetržitě proklínal . Žádný přístroj nebyl zapnutý; Cascal byl nedbalý, protože věděl, že udal polohu a víc nemohl ovlivnit.

Zapojil lenivě radiový přístroj a ohlásil se.

»Tady je Joak Cascal, agent jednoho důležitého muže... ve zvláštního poslání. Prosím Vás oznamte Vaše lodní identifikační číslo.«

Na základě charakteristických vlastností, které zasvěcence museli napadnout, ta loď mohla být identifikována jako křižník městské třídy. Odhadl posádku na maximálně sto padesát mužů.

»Křižník GALAPOLI - velitel Hammers. Co si přejete?«

Cascal se sarkasticky usmál a díval se do užaslé tváře radiotelegrafisty.

»Potřebuji pomoc v nebezpečí. Konvertor tohoto vesmírného plavidla se změnil v rozžhavené plyny. Prosím, otevřete mi vstupní propust' !«

»Přepojím Vás na velitele Hammerse!«

»Prosím. Jestli to půjde rychle, budu jenom málo nedočkavý.«

Mezitím co radista propojoval obrazové spojení obou lodí, čekali netrpělivě tři muži ve Space-Jetu . Dosud byli k odsouzení k nečinnosti ; teď jim svítila šance. Snad budou moci pokračovat v poslání.

»Hammers!« řekl muž na obrazovce.

»Plukovník Cascal«, odpověděl agent.

»Vy jste vyslali "Kód Venuše"?«

Cascal souhlasně kývnul a odpověděl lakonicky:

»Ano, já osobně.«

»Máme vaše hlášení zachyceno a je tady.«

»To vidím .«

»Jistě chápete «, řekl velitel lodi, »že musíme být nedůvěřiví. Prokažte se , prosím.«

Cascal se studeně zašklebil.

»Kdybych to udělal takhle po interkomovém spojení, asi byste mě zadrželi jako blázna. Toto bychom nechtěli riskovat ani já ani moji dva přátele. Rozumíte tomu, veliteli Hammersi?«

Hammers se nepatrně usmál.

»Samozřejmě «, prohlásil. »Můžete odstartovat ?«

»Ano. S normálním hnacím ústrojím.«

Hammers učinil s oběma rukama několik pohybů, které přibližně vypadaly jako kdyby chtěl sestavit něco z prvků stavebnice moderního sochařství, a pak jim vysvětlil tu svou pantomimu.

»Prosím stoupejte. Naše loď Vám otevře propust do hangáru. Vtáhneme Vás dovnitř pomocí tažného paprsku . Jasně?«

Casal řekl sarkasticky:

»Létám teprve dvě desetiletí. Jak jinak bychom měli postupovat ?«

Hammers na něj vrhl pohled plný zájmu a pak učinil odmítavý posunek .

»To máte ve Vaší situaci ještě náladu na takové vtipy?« ptal se ležérně.

»Právě proto «, odpověděl Cascal.

»To je pěkně frustrující, mladý muži.«

Hammers se zamyšleně zatahal za vlasy a pak řekl lehce podrážděně :

»Nechám Vás tu na holičkách, plukovníku Cascale.«

Cascal mu zahrozil ukazováčkem.

»Pak si budu stěžovat u Perryho Rhodana! Pak uvidíte kdo měl pravdu!«

Hammers zacloumal hlavou a vydal v rozpacích a šeptem několik povelů. Jet odstartoval, vtáhnul zemní podpěry a tklivě se vznesl sto padesát metrů kolmo z povrchu měsíce do »nebe«, pak se držel ve směru tažného paprsku. GALAPOLI se přiblížila ze předu a na hladkém kulovitém povrchu se otevřel obdélníkový otvor. Ukázal se jasně zářící tažný paprsek. Obě lodi se k sobě pomalu blížili.

Pak manévrovali Hammers i Cascal tak obratně, že Jet přesně vklouzl dovnitř do hangáru. S prskajícím hukotem vtlačovala ventilace vzduch do hangáru a když se rozsvítila červená žárovka vyrovnání tlaku, otevřela se také spodní propust Jetu.

Roms Kasinet řekl tiše; »Zachráněni, Joaku!«

Cascal opustil svou židli, až když vypnul všechny stroje a servoagregáty a odpověděl pochybovačně :

»Ano, my jsme zachráněni, to je pravda, ale naše pověření není splněno. To teď bude problém.«

Taschin Gaszet svěsil hlavu a masíroval si svoje prsty.

»Hammers zůstane dlouho skeptický «.

»Budeme pokračovat?«

Joak Cascal řekl se zřetelně přehnaným optimismem :

»Budeme přece pokračovat všichni, Taschine. Nebo ty snad o tom pochybuješ?«

Taschin zůstal zticha; Cascal se oblékl, umyl si ruce a došel si pak pro pancéřovaný jemnou koženkou potažený kufřík, kde měl uloženy podklady, které mu dal Rhodan. V koridoru před hangárem se setkal s velitelem Hammersem a spolu pak odcházeli nahoru do míst kde čekal plukovník solární rozvědky, Naro Baysenet.

*

»Odkud přicházíte?« zeptal se Naro Baysenet.

»Z Newtonu, z Kopernikusu, Vědecké planety. A od Perryho Rhodana.«

Baysenet kroutil nevěřičně hlavou.

»Že nám nevěříte, Vám nemohu mít za zlé«, řekl Cascal tiše. »Ale jestli Vás nepřesvědčí ani naše důkazy, budu se na Vás velmi zlobit. Zde mám několik kilogramů cenných a vzácných dokumentů, uspořádaných časově po sobě... čtěte a přeberte si to!«

Baysenet přijaly dokumenty a odpověděl odmítavě :

»Jste šprýmař!«

Cascal se opřel a nalil si koňak do černé kávy.

Řekl sarkasticky:

»Přečtěte si to a pak uvidíte, že já Vám nevěším žádné bulíky na nos. Kam vlastně letíte s Vaší lodí?«

»Na Zemi«, řekl Baysenet. »Jsme rychlá kurýrní loď.«

»Aspoň záblesk naděje!« zamumlal Cascal a naslouchal tichým zvukům běžících strojů, když se loď opět rozjela a křižník zrychlil a dostával se na požadovaný kurs.

Naro Baysenet četl mlčky, rychle a koncentrovaně.

Cascal ho zamyšleně sledoval. Baysenet bylo nanejvýš sta šedesát tři centimetrů vysoký. Měl kulaté tělo, kulatá ramena a zaoblenou hlavu, jeho kůže byla hnědě opálená. Měl lysinu jako tóra katolického duchovního. Nad lstivými malými očima, zářivě modrými, byl vodorovný pruh zarostlých brv, jako malá stříška. Ta tvář vypadala, že brzo zestárnula; samé vrásky. Fyziognomie muže vyzařovala inteligenci, lstivost a důmysl.

V límci uniformy byl masitý krk a kupodivu vlastnila tato tuková koule štíhlé, dlouhé ruce s vystouplýma žilama s několika pigmentovými skvrnami. Na zápěstí měl plukovníka ploché, obdélníkové hodinky bez ručiček.

V osmi polích těchto digitálních hodinek byl čas zobrazován pomocí pozitronických impulzů. Mezitím co setiny a desetiny vteřin šíleně rychle ubíhaly, tak že je skoro nebylo možno poznat, počítal Cascal pomalu vteřiny a minuty. Když byl u šestnácti minut, spotřeboval zásobu kávy a koňaku a upozoroval, že si ho Baysnet pozorně prohlíží s viditelnými stopami skepse a nedůvěry.

»Hotovo?« dotázal se Cascal.

»Ano. Od doby kdy jsem navštěvoval kurs pro pokročilé to mohu správně posoudit. A fotografie mi nedělaly vůbec žádné potíže pane.«

»To mě těší«, odvětil Cascal. »Co tomu tedy říkáte?«

Baysenet suše odpověděl :

»Měl byste to, až budeme na Zemi, uveřejnit. Snad by to zlepšilo Vaše chabé příjmy.«

Cascal pokýval hlavou

»To je konkrétní návrh, ale to co se stane je tam popsáno. Doopravdy. Co tomu říkáte?«

Baysenet si opřel svou kulatou bradu o ruce a postavil loket na stolní desku.

»Dokonaná směs mezi fakty a fikcí, plukovníku.«

»Vy víte oč tu jde?«

Baysenet kývnul.

»Ano. Ale nemohu tomu uvěřit«, řekl klidně a beze stopy posměchu nebo ironie.

Cascal mu byl za to vděčný.

»Odkud vlastně letíte, plukovníku Baysenete?« zeptal se Cascal a horečnatě přemýšlel jak přesvědčit Bayseneta a Hammerse o pravosti dokumentů a o nutnosti dokončit poslání.

»GALAPOLI se vrací zpět od jedné planety říše DABRIFA. My jsme rychlá kurýrní loď, loď pro zvláštní úlohy.«

Cascal řekl tiše :

»Říše DABRIFA se právě konstituuje, není-liž pravda?«

»Ano. Odkud to Vy můžete vědět?«

Cascal studeně odpověděl :

»Protože oba moji přátelé a já přicházíme z budoucnosti. Z roku 3432.«

»To Vám mám uvěřit, plukovníku?«

Cascal prosebně zkřížil prsty dohromady :

Ano, prosím. Je to vážná záležitost, plukovníku!«

Naro Baysenet aktivoval přístroj a řekl do něj :

»Veliteli Hammersi! Máte chvíli čas nás navštívit? Potřebuji vaši radu!«

Z reproduktoru přišla odpověď:

»Přijdu hned.«

Pak oba muži seděli naproti časovému agentovi.

Cascal cítil jak jeho zoufalství pomalu, ale nezadržitelně roste. Předvídal tyto potíže - bylo tak nemožné někoho přesvědčit o tom, že přicházejí z budoucnosti. A přesto to chtěl zkusit. Díval se oběma mužům do očí a řekla zvolna:

»Pánové! Chápu, že nevěříte, že přicházím z budoucnosti. Ale žádám Vás ještě o jeden zásadní pokus. Přemýšlejte, prosím a následujte mě na palubu Jetu. Tam najdete některé přístroje, které dnes ještě nejsou běžné. Mezi jinými - bohužel zničený Waringův konvertor. Vy létáte ještě s Kalupovým konvertorem.

Mohu Vám dokázat, že každý jednotlivý nýt a každý svar na Jetu je z roku 3432.«

Muži beze slova vstali odcházeli s ním.

Dlouhé hodiny jim Cascal předváděl prázdný Space-Jet, důkladně popisoval čím se tento model liší od ostatních přístrojů, které jsou na GALAPOLI. Ukázal jim řízení, jednodušší a účinnější techniku nových strojů.

Všude byly sice k vidění stopy po montáži a když oba muži stáli před zničenou komorou, kde byl nově zkonstruovaný a opět zničený Waringův konvertor, zeptal se Cascal suše:

»Zkusil jsem postupovat systematicky. Uznáváte, že tento Space-Jet je výkonější a liší se od Vám známých modelů?«

Zůstal na povrchu klidný, ačkoliv mu čas vyměřený pro zdar akce rychle ubíhal. Každá vteřina byla vzácná jako Howalgonium.

»Je to pravdivé«, odpověděl velitel Hammers

»Myslíte, že je možné, aby velká část agregátů, které jste viděli, byla dnešní technika?«

Agent solární rozvědky - nepřímý Cascalův kolega, jenom o půl tisíciletí starší - kývnul.

»Ale mohu si dobře představit, že tato technika odpovídá jinému světu. Můžete přicházet z nějakého nám neznámého planetárního systému, který my neznáme.«

Cascal ukázal na výrobní štítek, který byl pod příčkou.

»Svět, který neznáte, ale který toho současně ví dost o Vaší říši, kde jsou stejné štítky - to je odvážná myšlenka. To je skoro tak smělé jak moje tvrzení.«

Pomalů šli zpět do agentovi kajuty.

»Rozumějte mi správně«, řekl Cascal naléhavě. »Snažíme se zamezit zrození jednoho člověka, jednoho mutanta. Mohu Vám teď promítnout dokumentární filmy ... prosím Vás, zapomeňte na několik hodin na Vaši skepsi. Nejde o to abych byl zajímavý, jde o akci politicky důležitou.«

Nejprve přezkoumal oba muže pomocí vysokofrekvenčních mozkových impulsů.

Pak prozkoumávali dokumenty a písemné povely. Bylo vidět, že oba začínají ztrácet pochybnosti. Cascal předváděl filmy a komentoval je. Teprve teď je sám viděl souvisle za sebou. Toto představení trvalo přesně pět hodin, mezitím co se loď hnala lineárním prostorem, vstříc společného cílu. Tak se to snad podaří, pomyslel si Cascal mezi dvěma páskovými kazetami.

Naro Baysenet si došel do automatu pro pohár ovocné šťávy a řekl, když stál za Cascalem :

»Uvědomujete si, plukovníku, že se poněkud vyznám ve hře galaktických rozvědek. Mohu si naprosto přesně představit, že nás někdo zkouší, něco na nás chce hodit. Nemám žádnou záruku, že všechno toto není jen znamenitá hra. Já se samozřejmě nemohu otázat Rhodana zavolat mu, jestli on Vás opravdu poslal je to nerozvážné, že Vám dal příkazy teprve za půl tisíciletí.«

»Tak jste to alespoň říkal, Cascale«, řekl Hammers.

»Zajisté. A tyto filmy tady to dokazují. Nevidíte, že je povrch Mimasu zničený ?«

»Chcete mi namluvit, dotazoval se Baysenet uštěpačně, že to je pro rozvědku nějaký problém vyrobit takové důkazy? Vyrobit nějaký trikový snímek není přece takový problém.«

Cascal udeřil pěstí na stůl.

»Skončíme to kompromisem, navrhl chraptivě .

»Jaký je Váš harmonogram, veliteli?«

Hammers se podíval vzhůru na hodiny; byl to ještě konzervativní model s kulatým číselníkem a s mnoha ukazateli. Pak řekl:

»GALAPOLI proletí přesně čtvrtého března ráno kolem Mimasu.«

Cascal zhluboka dýchal .

»Vynikající!« zamumlal » a poletí dál : co mám ještě udělat abyste mi uvěřili?«

Hammers se slabě usmál.

»Kdyby se potvrdily Vaše domněnky o situaci na Mimasu, které jsme viděli na těch filmových zprávách, udělám všechno o co požádáte. V tomto případě podřídím loď Vašemu velení.«

Cascal ukázal na Bayseneta a zeptal se chraptivě:

»A co Vy, kolego? Zúčastníte se také ?«

Agent souhlasně pokynul svojí hlavou.

»Já se zúčastním, můžete bezpodmínečně se mnou počítat. Budu dělat to o co mne požádáte. Naštěstí mně příští hodiny zbaví této potřeby.«

»Jsem sice jiného mínění než Vy« , řekl Cascal ,» ale mohli bychom se ještě podívat na ty filmy do konce. Snad mně uvěříte již teď.«

»Domluveno.«

Cascalova důvěra zase o trochu vzrostla. Mezitím co se pohybovali poslední obrazy na malé obrazovce, ostré, barevné a trojrozměrné, myslel si, že už prakticky velí této lodi. Jestli se GALAPOLI objeví nad Mimasem, uvidí muži, co se stalo - stanou se svědky vypuknutí Krize mutantů - Druhé Geneze.

Opatrně srovnal filmy, uložil dokumenty a zavřel svůj kufr.

»Co teď plánujete, partnere?« zeptal se tlustého agenta solární rozvědky.

»Prosím Vás o další laskavost, « řekl Cascal.

»Ano?«

Obrátil se na Hammerse a povstal, zároveň si protahoval horní část těla a řekl polohlasně:

»Kasinet, Gaszet a já máme zbraně, bojové obleky a nějakou výstroj v Jetu, kterou bychom si přinesli na palubu a popřípadě někde uschovali. Pak bychom měli Jet vypustit a jedním výstřelem zničit. Je vypočítáno, že toto řešení je nejlepší.«

Hammers kývl a řekl rozhodně:

»Dobře. To můžeme udělat bez rizika. Chcete přivést ty věci hned?«

»Ano, prosím.«

Cascal se vydal do jídelny na lodi, kde byli oba jeho partneři a pak s nimi odcházel dolů k Jetu. Tady si vzali svoje zavazadla a přenesli si je do prázdné dvojité kajuty, kterou jim Hammers přidělil. Potom byl přesným zásahem Jet proměněn v malý mrak rozžhaveného plynu. Tato loď už nemohla způsobit žádný časový paradox.

»Zase o maličký krok dále!« řekl Cascal.

Ještě si od Hammerse zjistil, jak dlouho bude loď ještě potřebovat aby se dostala do blízkosti Sluneční soustavy a pak si šel lehnout. Pro příští hodiny si museli uchovat všichni chladnou hlavu.

*

Ležel úplně uvolněně a klidně. Ze svého místa mohl slyšet hlubokým dýcháním jeho obou přátel a z malého přístroje tiše hrála hudba. Byla to malá suita od Singh Boncarda - Lines Of Time.

Joak Cascal věděl, že do výstupu z lineárního prostoru zbývají ještě čtyři hodiny. Dvě stě čtyřicet minut. A on nemohl usnout. Pokoušel se uklidnit cigaretami, hudbou a myšlenkami na Carescu Asayah.

Své myšlenky postupovaly kupředu nebo zpátky do let jeho studia, podle toho, od kterého bodu podélné časové osy začal přemýšlet.

Terrania City, nově vybudované po těžkém zničení. Obrovské město na ruině čínské zdi, postavené na břehu Goshunova jezera a dvou řek. Dohromady čtyřicet pět miliónu lidí. Pak velká překvapivé důvěrné působící universita. Čtyři roky dlouho tam byli spolu - Ryan, Asayah, Hypern a O Yutang. A on.

Caresca Asayah byla hezká, jak tvrdili všichni. Čím ji Dagmar O Yutang předstihovala v učení to vyrovnávala Caresca svým laskavým klidem.

A měla v Terranii pronajatý maličký apartement v Atlan Village - i ten byl zničený. Studovala planetární ekonomiku a skončila s vyznamenáním. Pak zmizela beze stopy. Hledal ji několik dlouhých roků. Potom po skandálu ve flotile zmizel i on - šel k Prospektorům kde se vypracoval během tří let k vlastní lodi.

A teď Carescu opět ztratil, staré prokletí jakoby pokračovalo. Ale byl starší rozumnější a pochybovačný vůči sám sobě a ostatním. Vyndal hodinky.

»Ještě tři hodiny!« zamumlal. Naslouchal několik vteřin vdechům a výdechům, otočil potenciometrem přijímače dolů a zamáčkl zbytek cigarety.

Opět putoval zpátky ve svých myšlenkách. Nevěděl, kde je Caresca teď.

Duchovní rada Hepong Cylopher je zatknul v budoucnosti ze které on přišel; snad už jsou opět zpátky na Olympu. To by znamenalo, že se majoru Ergossonovi podařilo OVERLUCK osvobodit.

Tvář Carescy prostupovala mezi jeho myšlenkami a potlačovala strach před negativním koncem jeho mise. Plavovlasá, jantarové oči a ten krátký, blýskající se úsměv.

»V pořádku,« zamumlal Cascal. »Odvážím se toho.«

»Co se děje?« vzdychnul Kasinet.

»Nic!« uklidnil ho Cascal.

Nyní, v těchto rozhodujících minutách před počátkem jeho nejtěžšího poslání, přísahal že skončí to, co tehdy v Terrania City začal. Postará se o Carescu a již víckrát nedopustí aby se mu vzdálila.

Vypudil z hlavy ten Boncardův koncert , vstal a začal si uspořádat svojí výstroj . Pak šel do koupelny a sprchoval se půl hodiny horkou a studenou vodou.

Pečlivě se oblékl, vzal si některé přístroje, které by mohl potřebovat a pečlivě prostudoval plán lodi. Znal tento typ a tak se hned zorientoval. Připnul si popruh s těžkou zbraní , zapnul okraje svých holínek a nechala zaklapnout zvukotěsné dveře kabiny. Šel nahoru do velící centrály a zůstal stát vedle křesla majora Hammerse.

»Jste neklidný, Joaku Cascale?« zavrčel Hammers.

»Trochu, « přiznával Cascal a promnul si bradu.

O dvě hodiny později opustila GALAPOLI lineární prostor. Sta padesát tři mužům se zrychlil tep, pak velitel Hammers informovalo své lidi o tom co by se mohlo stát! Měl agent se svou prognózou pravdu - nebo to byl všechno jen krutý žert?

»Rychleji « řekl Cascal: »Veliteli Hammersi - jste si jistý, že nikdo netuší, že přicházím z budoucnosti?«

Lodní velitel otočil hlavu a díval se Cascalovi do očí.

»Jenom já vím všechno a ostatním jsem to zatajil.«

Obrovská obrazovka ukazovala známé postavení hvězd a došlo k prvnímu kontrolnímu volání ;

Velitel a agent se ohlásili, předali své identifikační údaje a bez překážky prošli. Visuté plošiny těžce vyzbrojené obranné stanice se objevily na obrazovce, kolem které proletěli a pomalu se křížník přiblížil oběžné dráze Saturnu.

Byl proveden opravný kurs. Nenápadně přišli Kasinet a Gaszet do centrály a vytvořili s Cascalem skupinku, mlčky hledící upřeně na různé stínidla obrazovek.

Obrazy a signální linie naplnily zpola ztemnělou velící centrálu s černými plochami, bez přestávky se měnící.

»Teď se rozhodne!« mumlal Naro Baysenet.

»Už se to rozhodlo, tady je radiokomunikační centrála.«

»Vezměte si to !« »Ihned.«

Muži z radiokomunikační centrály přinášeli radiogramy, které zachytili. Byli to rozčilené hlasy volající o pomoc - na Mimasu vypukla krize - Druhá geneze.

Spolu s textem volání o pomoc bylo slyšet vytí sirén. Temné praskání výbuchů rozdrnčelo membrány reproduktorů. Cascal pravil:

»Bohužel se zrovna uskutečnilo to, co jsem Vám už říkal. Jak je to s Vaším slibem?«

Major Hammers beze slova povstal, vyklidil svoje křeslo a mlčky pokynul Cascalovi.

»Prosím, loď patří Vám!«

Cascal potřásl hlavou a řekl tiše:

»Rychle! Na Mimas! Vy znáte své lidi nejlépe. Jde o vteřiny!«

Beze slova byl Hammers opět na svém křesle, zapojil interkom a vydával příkazy. Lodní stroje zařvali, positronika bleskově vypočítala nový kurs a loď se po třiceti vteřinách vrátila do lineárního prostoru. Neustále přicházelo hlášení pomocí vysílaček.

Naro Baysenet vydal příkaz.

»Žádám všechny členy posádky, aby si oblékli těžké bojové obleky. Ti, kteří jsou ještě zaměstnáni řízením lodi ať se, prosím, k tomu připraví. Vy všichni teď víte, že Joak Cascal skutečně přichází z budoucnosti.«

Cascal, Kasinet a Gaszet utíkali z centrály a v kabině si navzájem pomohli obléci těžké bojové obleky. Pak vyzbrojeni těžce kráčeli vzhůru do centrály. Přišli tam právě v okamžiku, kdy se loď opět vynořila z lineárního prostoru.

Hnali se k měsíci Mimas. Napravo vedle lodi visela obrovská planeta Saturn se svým jako jehla ostrým prstencem.

Veškeré pohonné motory GALAPOLI byl využity na to, aby loď zpomalila a současně nabrala kurs přímo k měsíci.

Šílený let byl pomalejší a pomalejší. S posledním tahem sledoval skoro každý člen posádky lodi činnosti palubních přístrojů.

Čočky dalekohledů lodi byly obráceny na měsíc, který se stále přibližoval, obraz byl stále víc jasnější. Loď obletěla měsíc po příletové dráze a pak se ukázal pravý stav věcí.

»Mimas ...«, zavrčel Cascal a posadil se na loketní opěrku Narosova křesla.

Jeden z deseti měsíců Saturnu, souputník, přibližně pět set kilometrů veliký. Loď letěla měla nyní kurs kolmý k povrchu měsíce. Před očima sta padesáti mužů byla vidět prudká atomová exploze, pak zastínil mrak plynu a kondenzujícího vzduchu ten obraz, rozpustil se a zmizel.

Cascal řekl nahlas:

»Přistaneme a skupina padesáti mužů se pokusí proniknout na měsíc. Naším cílem je tzv. Paraklinika - já budu velet úderné skupině.«

»Rozumíme!«

V různých útvarech lodi se připravilo padesát mužů.

Velitel Hammers řídil beze slova přistání. Znamenitě spolupracující mužstvo působilo úžasnou rychlostí. Už jednu minutu po vstupu do normálního kontinua se spouštěla GALAPOLI mezi zbytky dvou kopulí.

Bez přestávky přijímaly antény lodi volání o pomoc. Na panoramatické obrazovce neustále šlehaly světelné exploze. Měsíc ztratil část svojí vzácné atmosféry.

V centrále se ozvalo hlášení:

»Padesát mužů je připraveno u propustě číslo dvě, Cascale!«

Cascal nahlas řekl:

»Děkuji!« Pak se obrátil na velitele a požádal ho:

»Neodcházejte, prosím a mějte loď připravenou ke startu. Může se stát, že budeme potřebovat rychle odstartovat. Zůstaňte také připraveni na případný požár.«

Hammers odpověděl vojensky stručně:

»Můžete se zcela spolehnout na posádku GALAPOLI, časový agente Cascale.«

»Báječné!« řekl Cascal a pokynul Baysenetovi a oba muži vyběhli vedle sebe z centrály dolů k propusti číslo dvě. Došli přímo k výsadku v jejichž čele byly oba muži z Kopernikusu, přilby bojových obleků byly uzavřeny a vysílačky zapnuty. Cascal zakřičel:

»Všechny přilby uzavřeny?«

»Všechny.«

Hlášení přicházela radiokomunikací. Jeden z mužů vystoupil a zatáhl za páku. Pomalu se otevřela brána a čtyři muži se vznesli ven. Cascal, Baysenet, Kasinet a Gaszet vedli padesát mužů z lodi ven. Zcela nepozorovaně letěli plochou zatačkou z lodi vstříc povrchu malého měsíce.

Všude okolo byla rozsáhlá zkáza. Povrch měsíce připomínal peklo jaké bylo známo z obrazů středověkých malířů. Obrazy Bosche a Grünewalda zde byly k vidění v přímém televizním přenosu. Těsně nad skalnatým měsíčním povrchem mezi zbytky sklovité hmoty udával Cascal směr k Paraklinice. Byl to podzemní komplex, ve kterém byly umístěni nemocní mutanti. Muže za ním se zformovali do klínu a neustále Cascala následovali.

Z reproduktorů v přilbách vycházelo zrychlené dýchání.

»Tady Cascal. Romsí, Naro, Taschine - tady nalevo.«

Cascal kroužil kolem, vypnul svůj letový agregát a spustil se přes obrovskou díru jednoho spadlého disku. Některé lampy nouzového osvětlení byly ještě neporušené. Pás reflektorů vzplanul a vytvořil doplňkové světlo.

»Tady Naro. Pátráme po té Antijské dívce, Cascale?«

Joak odpověděl slabě:

»Ano po Gevonery Tatstun. Bude někde mezi jedním vnějším hangárem a Paraklinikou. Zkusíme ji chytit.«

Všichni muži výsadkového komanda znali portrét tohoto děvčete. Padesát mužů jeden za druhým vklouzli do nitra měsíce. Explosivní dekomprese způsobila nepředstavitelnou devastaci.

Muži v těžkých bojových oblecích těžce kráčeli přes rozbité objekty všeho druhu. Kusy nábytku, postele, chirurgické a lékařské přístroje se povalovaly všude kolem. Gravitační generátor měsíce zřejmě ještě spolehlivě fungoval - v každém případě alespoň v této oblasti.

»Znáte cestu, Cascale?« dotazoval se jeden z mužů komanda.

»Ano. Tady rovně, pak doprava nebo doleva a pak se opět všichni setkáme v hlavním koridoru.«

Cascal a jeho tři společníci začali běžet. Zmocnil se jich jasný pocit přicházející pohromy.

Kitai Ishibashi předal buněčný aktivátor Johna Marshalla Antijské dívce. To věděl Cascal z podkladů, které byli později namáhavě zrekonstruovány. Gevonery Tatstun se pokusila uprchnout z labyrintu měsíce Mimas. Mohla by k tomu použít kosmickou jachtu doktora Kottena.

»Rychleji!« těžce oddychoval Cascal. Před sebou měl kužel světla, za sebou své tři společníky a běžel dál a dál. O několik vteřin později se zastavil před uzavřenou příčkou, kterou držel vnitřní tlak vzduchu.

»Otevřít!«

Za příčkou byl velký, obdélníkový otvor a dále tam ležel osvětlený široký koridor. Cascal, který měl plány této části Mimasu přesně v hlavě, si uvědomil, že je to spojovací koridor mezi hangárem a Paraklinikou. Otočil pákou příčky dolů a opřel se ramenem proti ní. Ta příčka se ani nepohnula.

»Musíme tu uvolnit!« řekl krátce. »Pomožte mi. Opřete se také o příčku. Když se jim příčku pomalu podařilo pootevřít, Cascal viděl ...

»To je ona!« zašeptal.

Antilská dívka proběhla okolo něho. Ač ji viděl nanejvýš dvě vteřiny, věděl že se nemýlí. Dokonce se i krátce podívala ve směru k příčce, jakoby se chtěla ujistit, že z této strany nehrozí žádná nebezpečí, že by ji chtěl někdo zadržet.

Vysoká, slabě šikmé oči; tvář, kterou by člověk mohl nazývat pěknou, dlouhé tmavé vlasy. Byla oblečená do oděvu ošetřovatelka.

»Gevonery?« zeptal se Baysenet tiše.

»Ano.«

Cascal ustoupil, postrčil své společníky dozadu a navlékl si těžký desintegrátor. Neotálel ani vteřinu. Kdyby příčku rozstřílel, mohl by se zhroutit systém cirkulace vzduchu. Každý, na druhé straně této příčky by proto zemřel. Cascal mlčky trpěl. Nebyl žádný soudce nad životem a smrtí - mohl by přenést Gevonery do budoucnosti. Pak by byl tento problém právě tak vyřešen.

»Ne!« řekl a zastrčil desintegrátor opět zpátky.

»Uvolněte to, střílejte!« křičel Naro.

»Ne. Ne zde, ne teď.«

Muži na sebe mlčky upřeně hleděli. Cascal se díval, jak se agentova tvář červeně zbarvuje potlačovaným vztekem.

»Zpátky!« řekly Cascal. »Tady poroučím já.«

Pak zvýšil vysílací dosah své vysílačky a současně uslyšel známý hlas.

»Já volám Cascala!«

Svým sonorní hlasem odpověděl :

»Cascal, poslouchám.«

»Jsem tady na místě, kde jsme přistáli, těsně před lodí. Přímo přede mnou se otevřela trhlina. Vzadu vidím velmi malou kosmickou loď. Mohla by to být ta jachta?«

»To by mohla!« pravil Cascal. »Informujete tu loď. Jachta nemá být sestřelena, ale musíme zabránit, tomu aby odstartoval. A ...«, hlas zazněl o poznání hlasitěji; »... pro všechny: Zpět k lodi!«

Otočili se a začali utíkat zpátky cestou, kterou tam přišli, nahoru přes puklý disk a pak vyletěli nahoru ve směru lodi. Z různých otvorů přicházeli i ostatní muži a směřovali k GALAPOLI. Teď začala zbraňová centrála chrlit oheň. Hustý prsten výbuchů se soustřeďoval na hangár, jehož brána byla teď byla otevřená. Na běžné rádiové vlně slyšeli muži volání jediné stanice, která zde na Mimasu ještě pracovala.

»Tady je centrála.« mužský, hlasitý hlas.

»Ohlašte, prosím důvod Vašeho neohlášeného startu!«

Přesně v okamžiku, kdy se Cascal nalézal mezi měsíčním povrchem a lodí, ozval se výbuch asi sto padesát metrů od nich v transponderové hale. Byly vidět oba sloupy, které byli nejprve tmavě červené, pak se barva změnila což znamenalo, že transponder pracuje. Pak, o několik minut později, explodoval. Energetická kopule, jaké se na takových to světech budovaly, praskla kvůli prudkému vzrůstu energie, sousední spojení praskla. Tady, v místě epicentra se Cascal zapotácel a jen tak tak se udržel na nohou. Vzácná dýchatelná atmosféra vyprchala a vzduchoprázdno vesmíru proniklo a zabilo každého, kdo se nacházel v transponderu.

To byl moment, pomyslel si Cascal, kdy se Tako Kakuta zachránil teleportačním skokem. Zároveň chvíle, kdy Allan D. Mercant umíral.

»Cascal. Volám velitele Hammerse!«

Velitel lodi se ihned ohlásil.

»... Mimas volá o pomoc ... právě teď to byl John Marschall, velitel mutantů, mrtev ... jeho buněčný aktivátor chybí ... «

Cascal se podíval jak se muži sbíhají k lodi. Lodní dělo střílelo nepřetržitě. Nyní se zastřešovalo na bílou malou kosmickou loď která se ovšem šikovně vyhnula palbě a odstartovala a její pilot zvolil divoký, klikatý let.

»Tady Hammers. Co je?«

»V žádném případě tu malou kosmickou loď nezasáhněte! Jdeme na palubu. Pak ihned odstartujte!«

»Rozuměl jsem, Cascale.«

Vycvičení muže z kosmické lodi vytvořili skupiny po deseti mužích. Cascal je přepočítal, čekal na Taschina Gaszeta a v okamžiku když ten vstupoval do propusti, řekl:

»Start! Sledujeme tu kosmickou loď!«

»Rozumím!«

GALAPOLI prudce odstartovala z Mimasu s plným nasazením všech agregátů.

Cascal pocítil velké uspokojení nad tím, že unikli bezprostřednímu nebezpečí při zkáze transmiteru, mezitím co Mercant sám našel smrt od zešlých mutantů.

Příští minuty byli jedním nepředstavitelným chaosem.

Za hypervysílačem stál agent solární rozvědky, Naro Baysenet, který předčítal do mikrofonu připravený text. Věřil tomu, že i při panujícím chaosu někdo text zachytí a zaznamená ho, popřípadě se jím bude řídit.

Přes postupující zkázu měsíce bylo toto sice nejisté, ale bylo to dodatečné pro informování o této události.

Všechny oddíly lodí spolupracovaly spolu jako ozubená kolečka dobře jdoucího stroje a pronásledování malé kosmické jachty pokračovalo. Kapkovité, trojúhelníkovým křídlem vybavené kosmické těleso prozatím unikalo, letělo předvídatelným kursem a vzdalovalo se pomalu od kosmické lodi. Ani vteřinu neztrácela navigační skupina, posílená na trojnásobek původního stavu.

Během několika vteřin zavládlo na Mimasu duchovní otroctví. Nebyli více žádní svobodní lidé. Kromě několika málo obyvatel měsíce, kteří nepodlehli sugestivní frontě, reagovalo všechno obyvatelstvo tak, že plnilo vůli zešlejších mutantů. Pošetilá, sebeuspokojící nenávisť dováděla tisíce jednotlivců k šílené činnosti. Kupovité stavby explodovaly - tisíce lidí našli přitom smrt.

»Ta jachta musí být hrozně rychlá, snadno ovladatelná a zřejmě má mohutný energetický zdroj«, řekl Hammers, který seděl dopředu skloněný na svém místě a řídil pronásledování. Ukazoval na obrazovku, která ukazovala silně zvětšenou uhánějící soukromou jachtu.

»Pravděpodobně bude teď jachta provádět lineární manévry«, odpověděl Cascal, který právě svlékl svůj bojový oblek.

»Jsme na to připraveni!« řekl Hammers.

Agent zakončil svou zprávu a přepnul přijímací stanici na příjem z měsíce Mimas. Popisoval v krátkých větách polohu lodí, nasazení tří mužů z budoucnosti a celkový plán na sledování a pronásledování.

Cascal se podíval na lodní chronometr na kterém viděl, že od startu z Mimasu uplynulo jedenáct minut.

Jachta vklouzla do lineárního prostoru a se zapnutým poloprostorovým stopařem ji o půl vteřiny později následovala GALAPOLI, a příští pohled dokázal Cascalovi, že Gevoneryna kosmická loď je stále ještě chráněna.

»Bezvadné!« zamumlal. »Kam asi tak prchá?«

Velitel pokrčil rameny.

Během následujících hodin bylo především nutno opatrně pronásledovat jachtu a dávat dobrý pozor na manévry při opuštění lineárního prostoru, kterou pilot malé lodi mistrně prováděl. Nikdo nevěděl, jestli sama Gevonery nepilotuje tento malý, rychlý a snadno ovladatelný člun. Tři oddíly úzce spolupracovaly, aby pronásledování mělo stále úspěch.

Zbraňová řídící centrála netrpělivě očekávala případnou příležitost, zda by nebylo možno člun zasáhnout. Ale bylo nemožné jediným výstřelem zasáhnout. Cascal rozhodně trval na tom, že Gevonery zůstane nezraněna.

Následoval lineární manévr.

GALAPOLI sledovala jachtu lineárním prostorem přesně dvacet minut dlouho. Pak zmizel impuls z ochranného štítu.

GALAPOLI se okamžitě přesunula do Einsteinova vesmíru, krátce se zorientovala a opět byl šípový stín viditelný. Velící centrála nepřetržitě předávala povely do zaměřovací centrály a do zbraňové centrály.

Hodiny plynuly.

Byla absolvována dlouhá cesta.

Hammers se nechal po osmnácti hodinách této vyčerpávající činnosti vystřídat Cascalem. Než opustil centrálu zůstal stát před Joakem a položí mu krátce ruku na rameno.

»Zklamal jsem«, řekl polohlasně. »Měli jste pravdu. Teď jsem přesvědčen o tom, že jste přišli z budoucnosti.«

Cascal sarkasticky pokýval hlavou :

»Dobrá věc potřebuje svou chvíli. Takové poznatky nejsou vždy věci chvíle.«

Hammers se zašklebil a předal Cascalovi velení lodi.

V následujících hodinách - bylo to šestnáctkrát šedesát minut ustavičného napětí, které vyžadovalo pevné nervy - pokračovala honička vesmírem. Několik minut v lineárním prostoru potom zase cesta do normálního prostoru. Bleskurychle s precizností na přesném stanovení místa a tak ubíhal světelný rok za světelným rokem. Den za dnem...

Honička se jevila jakoby bez konce.

»Rád bych věděl jak ten pilot dlouho vydrží«, mumlal Cascal. »My tady na palubě se přece jen můžeme střídat.«

Pak byl vystřídán, k smrti vyčerpán opustil velící centrálu a podíval se na dálkoměry. Tam stála cifra 23 005. To znamenalo, že se odstup od Sluneční soustavy nadále zvětšuje.

Tento počet světelných roků znamenal, že absolvovali přinejmenším sto etap.

Dříve než Cascal tvrdě usnul, krátce popřemýšlel o uplynulých událostech tohoto období.

Byl se sebou a s tím co vykonal nespokojen.

4.

Stalo se to přesně 23 411 světelných roků daleko od Sluneční soustavy.

Přes početné triky a zvlášť smělé manévry se Cascalovi, jeho směně a veliteli Hammersovi podařilo zmenšit náskok prchajícího člunu. Při obzvlášť příznivé příležitosti dokázali specialisté zbraňové centrály, zamířit tak přesně, že se jim

podařil přesný zásah jachty. Výstřel z jednoho impulsního děla roztrhal řídící jednotku a vyřadil polovinu hnacího ústrojí.

Zásah byl účinný, ale ne smrtící. Nikterak neuškodil cestujícím jachty, která změnila směr k blízké soustavě a bylo jasně vidět, že její ochranný štít je ovládán dálkově. Bylo tam červené slunce se čtyřmi planetami. Všichni muži na palubě věřili, že si Gevonery Tatstun vybrala tento systém za konečný cíl jejího útěku.

K tomuto systému to bylo jen několik málo světelných hodin.

»Snad se naše dobrodružná cesta blíží svému cíli«, řekl Joak Cascal, kterého zpráva o zásahu vytrhla ze spánku. Neholil se několik předchozích dnů a teď vypadal jako bradatice.

»Alespoň zatím předběžný konec«, řekl velitel Hammers.

»Jsem zvědavý co se teď vlastně bude dít«, podotknul Naro Baysenet.

»Já neméně«, odpověděl Cascal vztekle.

»Nemůžeme ji dohonit a vzít ji na palubu?« zeptal se jeden z mužů ve velící centrále. Všichni vypadali již unaveně a jejich pohyby byly roztržité a poněkud nespolehlivé .

»Na to je náskok a odstup ještě příliš velký«, vysvětloval Hammers. »Mělo by se to ale podařit bezprostředně po přistání.«

»Souhlasím«, řekl Cascal.

Zaměřovací centrála začala ihned pracovat v okamžiku když obě lodi opustili lineární prostor. Mezitím co jachta a těsně za ní GALAPOLI prolétávaly oběžnou dráhu druhé planety byl zjištěn typ slunce a data o jeho planetách archivována:

»Ze snadno pochopitelných důvodů jsme to tady pojmenovali jako Gevo systém«, hlásil zaměřovací důstojník :

»Jeho druhá planeta obdržela od nás název Corello.«

»Proboha«, zabručel Cascal. Tento druhý svět byl, jak se brzy ukázalo skoro pozemského typu.

Složení vzduchu a gravitace bylo totožné s třetí planetou Solárního systému. Pevniny byly porostlé nepropustnou zelení: pod oblaky bylo znatelně vidět několik savan a dálkový teploměr ukazoval, že průměrná teplota je asi dvacet osm stupňů Celsia. Na panoramatické obrazovce bylo zřetelně vidět, že zásah jachty nebyl smrtelný. Mezitím co se obraz, na kterém převládaly modrá, bílá a zelená barva, přibližoval a zvětšoval, řítila se jachta jako šipka do středu.

»S křížkem po funuse!« řekl Cascal slabě. Loď letěla stejně odvážně jako po celou cestu na planetu . Pak se ochranný štít GALAPOLI dotknul prvních stop atmosféry. Byla poměrně hustá a před lodí se vytvořila zóna ionizujících plynů. Všechny oči visely na zvětšujícím obrazovkovým terminálem.

Jachta letěla téměř kolmo k povrchu a pak byl let prudce zbržděn a kurs změněn tak, že šípová jachta letěla paralelně a blížila se k obrovské savaně.

»Snad nebude chtít přistát?« zvolal Baysenet.

»Proč ne? Pilot; který letěl po celé dny přes půl Galaxie jistě také nouzově přistane tak aby to přežil.«

Kulatá tvář se mnoha vráskami se obrátila na Cascala.

»Věřte tomu sám ?« zeptal se Naro.

»Zajisté!« odpověděl Cascal . »I já bych zkusil totéž.«

Tak se dívejte .

Jachta klesala níž a níž. Skoro ve stínu kulovité kosmické lodi se pilot pokoušel člun posadit. Odhadovaná přistávací rychlost činila přibližně pět set kilometrů za hodinu. Především musel dávat pilot jachty pozor na blízké vrcholky stromů. Pak vytvořila dolní strana člunu paseku do listí a větvoví. Několik úlomků ochranného krytu jachty se odtrhlo a plachtilo mezi kmeny k zemi. Tlustá stopa kouře se táhla za jachtou. Pak opustila les a posadila se uprostřed hrubých, rozvětvených keřů.

»To museli všichni zahynout!« pošeptal kdosi v rozpacích.

Člun zoral širokou paseku ve vegetaci a pak se zavrtal čelem do půdy. Jedna nosná plocha se zcela utrhla a člun se převrhl, spadl na záda a zůstal ležet a rozlomil se na dvě části. Přední díl explodoval s jedním krátkým, modrým bleskem. Pak zatemnil hustý oblak kouře tento obraz.

Na kosmické lodi byl slyšet bzučák.

»Přistaneme!« řekl náhle velitel a obrátil se rychle ke Cascalovi :

»Sestoupíme přímo vedle trosek. Připravte se .«

Cascal uchopil svůj bojový oblek a začal si ho mrštnými pohyby natahovat. Také oba jeho kolegové se rychle připravili. GALAPOLI pomalu klesala, zabrzdila rychlost a posadila se opatrně na zem. Na obrazovkách bylo teď dobře vidět, jak se z úlomků kosmické jachty stále více kouří. Přímo v poslední chvíli upozoroval Cascal, jak se stín podobající bojovému obleku vynořil z oblaku kouře ven a odbočil doprava.

»Rychle nás pusťte! Než bude pozdě!« křičel Cascal a začal utíkat. O minutu později se vznášel i s Romsem a Taschinem ve formaci. Když se přiblížili uviděli Antijskou dívku. Těsně nad zemí se vznášely čtyři postavy a v širokém pruhu se blížili k blízké džungli. Začali ji pomalu dohánět. Cascal poznal na modelu bojového obleku, který měla Gevonery na sobě, že pochází od terranské kosmické flotily. Antijská dívka ovládala řízení s opravdovou dovedností.

»Romsí, Taschine ... běžte od sebe, prosím!« řekl náhle Cascal.

»Rozuměl jsem!« přišla dvakrát odpověď.

Náhodou se Cascal potočil a první co viděl byla ohnivá koule od obrovského výbuchu. Zabrzdl a úplně se otočil a poznal, že GALAPOLI byla přepadena.

Současný s tímto objevem uslyšel velitelův hlas, který ho volal vysílačkou.

»Cascale! Byli jsme přepadeni! Je tady někde vojenská základna, která nás lokalizovala!«

Cascal řekl znepokojeně:

»Já to zjistím, Hammersi. Jak dlouho vydržíte?«

»Chvíli se udržíme. Ochranný štít zatím stačí odvádět energii!«

»Dobře. Zatím počkejte. A kdyby to bylo příliš nebezpečné, odstartujte okamžitě a čekejte ve vesmíru v pozici, která pro Vás nebude nikterak nebezpečná«

Hammers řekl tiše:

»Dobrá. Přesto se budu pokoušet Vás podporovat. Pospěšte si!«

Cascal, který byl z ohnivé koule skoro oslepený odpověděl:

»Já to dokončím drahý příteli, Reinko!«

»A pokud možno udělejte to rychle!« přidal k tomu agent rozvědky .

Cascal se otočil zpátky, zapnul svůj individuální ochranný štít a urychlené se přibližoval ke skupince. Gevonery Tatstun se teď hnala přímo k okraji džungle a oba vědci z Kopernikusu ji pomalu doháněli.

Přibližovali se k ní ze dvou stran. Cascal zapnul svůj letový agregát na maximální výkon, vyhnul se několika balvanům a hnal se za mladou ženou.

Tušil, že se teď přiblížili rozhodující minuty celého nasazení. Jako černo-zelená stěna čněla před ním hradba džungle. Gevonery se hnala v odvážné křivce mezi silnými, lišejníky a mechem porostlými kmeny. Cascal ji sledoval a viděl, že se strany přibližují oba vědci ; také oni letěli nebezpečně rychle.

Skrytá dělostřelecká stanice zahájila palbu na GALAPOLI. Loď se bránila a muži z palebné řídicí ústředny přinutili přesnými zásahy posádky kluzáků k přistání. Výstřely byly přesně zaměřené a zničily kluzákům pohonné ústrojí. Pro Cascalovi bylo všechno jasné : Gevonery měla přiletět na tuto planetu, protože to byl opěrný bod Antijů.

Na savaně se odehrával zuřivý obranný boj. GALAPOLI se bránila všemi svými silami. Dým stoupal z nouzově přistavších kluzáků a lodí, ale stále se objevovaly nové ze všech čtyř světových stran.

»Zatraceně!« zavrčel Cascal.

Čekal mezi keřem a jedním stromem, jehož kmen silný jako prst ruky vyrůstal ze společného kořenu. Měl se rozhodnout o dalším pronásledování a nebo o návratu k lodi. Tam bylo sta padesát mužů, tady jen mladá žena, která se měla za několik měsíců stát matkou supermutanta Ribalda Corella. Mimo to má buněčný aktivátor. Rozhodování bylo těžké.

Sta padesát lidských životů proti úspěchu tohoto nasazení. Zatím ještě nevěděl . Mezitím co za ním pokračoval boj, snesl se nad prales soumrak. Nešlo o žádné riziko a tak se pomalu vydal na cestu.

Kde se ukryla Gevonery Tatstun? Prales u kraje savany byl úplně neporušený; zdálo se že tady není ani jeden člověk. Cascal se přesunul podél kmenu a podíval se na svůj náramkový přístroj. Viděly tři drobounké body. Teď už byly jen dva.

»Gevonery právě vypnula svůj ochranný štít «, řekl.

»Slyším!«

»Rozuměl jsem, Joaku.«

Ze tří stran se přibližovali muži. Joak uviděl, že Gevonery je ukrytá jen asi sto metrů od něj. Také on odpojil svůj štít, který by ho mohl prozradit. Skryl se mezi vysoko čnějící, ohnuté stromy a snažil se chovat pokud možno tiše. Otevřel opatrně přilbu svého bojového obleku a poslouchal. Mimo tlukotu vlastního srdce neslyšel nic.

A přece jen - teď! Ze dvou stran se blížil hluk. Cascal vytáhl současně své dvě zbraně; paralyzátor a desintegrátor. Věřil, že bude moci použít nejdříve bezpečnější přístroj. Časový agent se opatrně přibližoval. Myslel na to, že mladá žena je právě tak vyčerpaná jako on. Sice se před ním schovala, ale byla a i zůstala nebezpečným protivníkem.

Dvacet minut dlouho se blížil Cascal džunglí, při čemž několikrát zakopl a otravný hmyz jej neustále bodal.

Větvě šlehalo jej do tváře a úmorné horko a smrad džungle ho vysiloval. Byl tu takový smrad, že překonal i Haluťana, nemluvě o blátě, kterým se tu a tam brodil. Za sebou slyšel temné výstřely lodí a hukot rozhořčeného boje.

Tu před sebou, asi tak dvacet, třicet metrů, uviděl záblesk z paprskometu.

Cascal se vrhnul vpřed, klopýtl upadl jak dlouhý tak široký a koutkem oka uviděl, že ho něco přepadlo.

Obrovský, černý živočich, s planoucíma očima se na něj vrhnul. Cascal se otočil na záda a vystřelil. Střela proletěla kolem hlavy zvířete a ožehla mu kůži.

Chřtán zvířete se náhle ocitnul těsně před Cascalovou tváří, jenž duchapřítomně trhnul paži do výšky. Zvíře zařvalo a Cascal mu zarazil hlaveň paralyzátoru mezi zuby. Pak se mu podařilo zvednout desintegrátor a stisknout tlačítko. Zvíře sebou zaškubalo, zavřeštělo a sklouzlo pozvolna dolů z Cascala. Agent se zvedl na nohy, nechal ležet zničený paralyzátor a spěchal dál. Jeho žebra ho pěkně bolela.

Mezi kmeny se znovu zablesklo. Cascal si povytáhl nahoru jednu větev a v tom uviděl před sebou Antijskou dívku. Stála těsně u jednoho tlustého kmenu. Těžký dezintegrátor v její pravé ruce opírala o strom a trochu se třásla. Cascal uviděl, že se v dráze výstřelu utvořil oblak kouře, pak si položil zářič na předloktí, pečlivě zamířil a vystřelil.

»Taschine!« zavřeštěl druhý vědec zprava. Těžký energetický batoh Gevonery Tatstun byl zasažen. Jiskřící agregát vybuchl a zároveň malý štíhlý vědec vykřikl. Byl jeho poslední výkřik před smrtí. Cascal vystřelil podruhé. Gevoneryn zářič vyletěl z její ruky a spadl za zem. Pak se vynořil Roms Kasinet a společně s Joakem postupovali pomalu v před s odjištěnými zbraněmi v rukách. Mířili na Gevonery Tatstun a Cascal polohlasně řekl :

»Je konec pronásledování: Zatýkám Vás ve jménu lidstva, Gevonery.«

Mladá žena byla beze zbytku vyčerpaná, ale v jejich očích byla vidět pevná vůle, ještě se nevzdávala.

Ukázala ve směru, z kterého přišel Joak a řekla chraptivým hlasem:

»Chcete s tou lodí ještě někdy odstartovat? Nikdy nebudete moct tuto planetu opustit.«

Časový agent ji klidně odpověděl :

»To se ukáže později. Romsí, držte ji v šachu. Podívám se na Taschina.«

Šel rychle podél kouřící džungle, asi dvacet metrů daleko. Na konci kouřícího povrchu uviděl ležící zkroucené tělo. To byl Taschin Gaszet, malý, šlachovitý hyperfyzik, jehož vytrvalost obdivoval, když se pokoušel opravit Waringův konvertor. Tak jako Cascal a Kasinet i on vypočil svůj ochranný štít a pak ho zasáhly dva výstřely mladé ženy. Taschin Gaszet byl mrtvý. Jeho výstroj byla naprosto k nepoznání roztavena a okolo něj doutnaly rostliny. Cascal viděl, že už nic víc nemůže pro něj udělat, hledal ještě chvíli jeho paralyzátor, ale našel jen jeho zprohýbané a za strašného žáru roztavené zbytky. Zaškubal rameny, bohapustě zaklel a šel zpět ke Gevonery a Romsovi.

»Romsí! Tvůj paralyzátor!« řekl Cascal:

Roms cuknul širokými rameny.

»Musel jsem ho krátce po vylodění ztratit«, přiznával.

Cascal cítil, jako se ho zmocňuje vztek. Stál zde před největším problémem svojí životní dráhy a cítil pochybnosti. Sám o sobě měl zabránit narození supermutanta. K tomu měl jen jednu cestu - totiž toto děvče zastřelit. To by byla jednoznačně chladná, úmyslná vražda. Cascal nebyl žádný vrah. Mířil paprskometem na Antijskou dívku a uvažoval. Nejlepší by bylo ji omráčit paralyzátozem a dostat ji na palubu. Ale žádná taková zbraň nebyla po ruce a to vylučovalo tuto možnost .

»Poletíme k lodi«, řekl, » já Vás nedokážu zastřelit, Gevonery. Ale úkol dokončím zcela určitě. Apeluji na Váš rozum a pochopení - ač je těžké a nebezpečné u žen na toto apelovat.«

Kasinet řekl zdráhavě:

»Nejenom u žen, ostatně jak budeme postupovat ?«

Cascal ukázal na kombinovaný držák na svém opasku.

»Dáme ji mezi sebou se a potáhneme ji.

»To by šlo.«

»Domluveno.«

Položili chudák děvče, které teď bylo obzvláště apatická a jakoby bez vůle se vším smířená. Opřeli děvče o svá ramena. Pak spustili svoje antigravitační obleky, vznesli se z džungle a opatrně letěli mezi kmeny stromů ve směru k okraji lesa, k nekryté savaně. Stále ještě slyšeli dunění prudkého boje.

Roms Kasinet vypadal, že má poprvé pochybnosti.

»Myslíte si, že vyvážneme?« ptal se Cascala.

»Štěstí« , řekl Cascal sarkasticky, bez pochybností, »přeje jen zdatným. A my jsme zdatní, zdá se že se nakonec přece jen osvědčíme.«

»Obdivuji Vaši víru, « řekl Roms Kasinet trpce, »Už jsem se něco naučil od našeho startu. Hodně naučil.«

»Já zase obdivuji Váš šibeniční humor, « řekl Cascal.

Letěli asi pět metrů vysoko mezi posledními kmeny a liánami ven z džungle a před nimi ležela planina. Stali se svědky tvrdého, těžkého boje, který právě teď

vrcholil. GALAPOLI, stále ještě pod ochrannou vysokoenergetického ochranného štítu, který odrazil zásahy už od více než sto střel všeho druhu, startovala. Hnací ústrojí plivalo oheň a loď se zvedala od země. Radiokomunikační zpráva dorazila ke Cascalovi a Romsovi.

»Startujeme, vy se snažte ukrýt - potom Vás najdeme.«

Cascal letěl s otevřenou přílbou a potřeboval obě ruce k držení děvčete a tak nedosáhl na mikrofon. Mimovolně pokýval hlavou a díval se na GALAPOLI, která byla dvě stě metrů vysoko a teď ji zasáhla řada těžkých výbuchů, které lodí přímo otřásl. Byl vidět oheň, hustá mračna kouře. Zřetelně byla vidět otevřená vstupní propust, která se jako ve zpomaleném filmu uzavírala. Dva Jety jakoby vypadly ven a padaly k zemi. Když už se zdálo, že se zaryjí do půdy, prudce zastavily pád a letěly divoce v kursu k trojici lidí.

»Letí k nám!« supěl bez dechu Kasinet.

Ztlumili svůj pohon a vznášeli se za skupinou keřů.

»Asi nám nebudou moc platné,« řekl tiše Cascal.

Díval se na to jak přichází pohroma. Skrytá stanice na této planetě střílela teď přesně. Od doby co se trojice skryla uplynulo patnáct minut a loď visela stále ve stejné výšce. Všechny agregáty pracovaly naplno, ale nebyly schopné dostat GALAPOLI do větší výšky. Pak občas několik z nich vysazovalo a loď se začala potácet. Bylo to pro oba muže hrozné, vidět umírat sto padesát mužů a nemoci proti tomu něco dělat. Zvlášť těžký zásah roztrhal část kosmické lodi a veškeré pohony náhle vysadily. GALAPOLI padala dolů, přesně na vysunutou zemní podpěru.

Pak vše zakryl hustý mrak a skryl tak další osud umírající lodi. Tento mrak také zakryl a tím ochránil oba Jety. Diskovité lodě přiletěly z temnoty a přistály bezpečně jen třicet metrů od Cascala a Gevonery.

»Já pomůžu pilotům!« řekl Roms, pustil děvče a začal utíkat.

»Čekej! Kryj se!« zařval Cascal. Zpozoroval do jakého nebezpečí se dostali.

Křižník Solární rozvědky byl zničen, to bylo definitivní. Zase jednou zemřelo sta padesát lidí pro nic za nic. Celá Galaxie se zdála být trojrozměrnou šachovnicí, na které moc nezáleží na hlavních účastnících. Mezitím co Roms Kasinet spěchal k Jetu, následoval ho, stále na obezřele kryjící, Cascal. Měl odjištěný záříč v ruku a vedl Gevonery za paži. Děvče neústupně mlčelo, ale v její tváři zářily myšlenky na útěk. Nad Cascalem se přehnal ječivý hluk jednoho letícího kluzáku.

Otočil hlavu vysoko a uviděl výstřely z palubních zbraní, které zanechávaly na zemi dvojitou stopu ve směru kam běžel Roms. Toho Cascalův výkřik varoval, pohlédl do výšky, vystrčil ruku se záříčem nahoru a přesně vystřelil.

Kluzák byl zasažen, ale zachoval si svůj kurs. Hnal se šikmo k zemi a nepřetržitě střílel. Pak se ozval kovový hluk a stroj explodoval. Kluzák se zřítíl, ale stále ještě střílel ze zbraní. Roms se pokoušel dostat divokými skoky do bezpečí, dostal se ale do dráhy výstřelu a byl zasažen. Teď vystřelil také Cascal,

ale bylo to od začátku nesmyslné. Kluzák se řítíl přesně na vědce, rozbil se o zem a rozžhavený kus kovu odletěl a smrtelně zranil Romse Kasineta.

Cascal ukázal na vrak, který zachvátil oheň a kouř a řekl:

»Mrtvý. Další mrtvý, Mrtvoly a zranění, Krev a bolest. A za to všechno vděčíme Vám, Gevonery Tatstun. Nebojíte se někdy sama sebe ?«

Podívala se do jeho očí .

»To nemá smysl «, řekla téměř šeptem,» se nad tím rozčilovat. Tito oba muži a ten pilot, Vy a já ... my všichni jsme jen nepatrné postavy ve vysoké hře. Vy hrajete váš part, já hraji svůj. Ten, kdo je v této hře teď na tahu je mocný Perry Rhodan. Snad se jednou změní poměry, ale teď jsou takové jaké jsou.«

Cascal aniž pustil její paži se podíval na zásobník své zbraně, který byl víc než poloprázdný.

»To je Váš názor«, řekl . »Můj je jiný. A z tohoto důvodu mně budete následovat, pokud možno bez odporu, na palubu támhle toho Jetu.«

Krátce zakašlal, protože štiplavý kouř dráždil jeho hrdlo. Současný tento hustý oblak kouře působil jako vynikající ochrana - pokud nebylo nasazeno žádné infračervené zařízení.

Přišli ke Space-Jetu. Zemní podpěra byla vysunutá, žebřík spojoval spodek plavidla se zemí. Všude byl dým, který škrábal v očích a vyvolával slzení.

Cascal ukázal nahoru a řekl přísně:

»Jděte přede mnou nahoru. Varuji Vás!«

Gevonery kývla hlavou a jako bezduchý automat začala stoupat po žebříku nahoru. Cascal počkal, až postoupí o metr a pak se i on chopil levou rukou příčky a stoupal nahoru. V pravé ruce přitom držel nabitou zbraň.

Gevonery ucítila svou jedinou a poslední šanci. Pustila se žebříku a pravou nohou, na které měla těžkou vysokou botu terranského bojového obleku trefila Cascalovo zápěstí. Hrozná bolest mu projela prsty a předloktím. Pak ho zasáhla naplno až se musel pustit žebříku. Padli společně pod Jet na zem a mohutná rána pravděpodobně dokonce i neúmyslná, trefila jeho spánek. Před Cascalovými očima začaly kroužit hvězdy . Potřásl hlavou, uslyšel z velké dálky krátký smích a upadl do bezvědomí. Svalil se a ležel několik dlouhých vteřin na zemi. Když se opět probрал, neviděl nic protože jeho oči slzeli a všude byl hustý dým.

Kluzák, ne víc než deset metrů vzdálený, už zcela shořel.

Gevonery Tatstun zmizela. Cascal zacloumal hlavou, zbavil se otupělosti a povstal. Jeho koleno se třáslo. Nad sebou uslyšel vytí jednoho startujícího kluzáku a poznal , že je vše ztraceno. Šel k žebříku, sebral si svou zbraň a nastoupil do lodi. Pak se vznesl antigravem vzhůru a vstoupil do kopule.

»Můžete startovat, partnere«, řekl, namáhavě se nutící ke klidu.

Pilot, jenž byl k němu obrácen zády neodpovídal.

»Haló«, řekl Cascal a přiblížil se blíže. »Pospěšte si . Tady se to hemží zlými lidmi.«

Žádná odpověď.

Přešel kolem soklu, podíval se pilotovi do tváře a poznal, že také tento muž je mrtvý.

Utrpěl těžká zranění a měl rozsáhlé popáleniny. Zřejmě se mu to stalo při startu z hangáru a byl div, že se dostal tak daleko a přistál.

»Všechno je nesmyslné!« mumlal Cascal, protáhnul se, strhl ze sebe těžký a překážející bojový oblek a zdvihl mužovo tělo z křesla. Nebylo ještě posmrtně ztuhlé, ale i tak to bylo těžké pro vyčerpaného agenta. Položil ho pod loď, opět nastoupil a nastartoval Jet.

Ted' šlo jenom o jedno:

»Totiž o můj vlastní život«, řekl Cascal a urychleně vtáhnul zemní opěry, zapojil ochranný štít a hnal se na úplný výkon z oblaku kouře ven, letěl pomocí přístrojů těsně nad zemí.

Vyhnul se jednomu kluzáku, který se ho sice snažil pronásledovat, ale tomu čelil tím, že přešel do široké zatáčky a během ní třikrát změnil svůj směr. V místě kde se nalézal vybuchovaly trhaviny pronikavým, bílým žářem s modrým a červeným okrajem.

Mezitím co prováděl odvážný manévry riskoval pohled nahoru. Na obloze se objevila těžká bojová loď Antiů. Měl právě tak čas uniknout ... ale ještě tuto planetu neopouštěl. Byl ještě někdo živý na lodi Solární rozvědky?

Zapnul vysílačku a otáčel ladícím knoflíkem doprava, až nastavil na stupnici frekvenci lodní flotily.

Ale z reproduktoru se ozýval jen šum.

Cascal se opět koncentroval na své odvážné, rychlé manévry. Letěl křížem krážem, vyhýbaje se tímto způsobem předpokládanému zásahu, který by eventuálně mohl být smrtelný a konečně uviděl, že prostor okolo něj je volný. Všechny kluzáky, malá kosmická loď a velká bojová loď, to vše zůstalo v centru hořící savany, který byl posetý nouzově přistátými a hořícími vraky.

V jejich středu stála GALAPOLI, víc a více se podobající ocelové, do běla rozžhavené kostře. Všichni byli mrtvi, spáleni, smrtelně poranění a zničení.

I tato katastrofa byla nafilmována a zdokumentována a Cascal ji měl sebou.

Prchal.

Z reproduktorů vycházelo pronikavé cvakání, pak mumlání několika hlasů.

Potom se ozval hlas:

»Volám agenta, kterému jsem v poslední vteřině unikla Tady je Gevonery Tatstun.«

Cascal tušil něco podobného. Řekl polohlasně do mikrofonu:

»Ano, slyším.«

»Je mi líto, agente, že jste přišel o loď a o mnoho svých mužů, abyste mě chytil. A já jsem Vám přesto unikla. Nevadí Vám to ?«

Cascal řekl po pravdě:

»V tuto chvíli nikoliv.«

»Já žiji. A to dítě, co máme společně s Ishibashim, bude také žít! Za několik měsíců se narodí. Bude mým synem - a dostane můj buněčný aktivátor.«

Cascal suše odpověděl:

»Otec z něj bude mít pravděpodobnou hodně radosti.«

»Galaxie bude mít velmi málo důvod k radosti, agente! To až můj syn bude jednoho dne vládcem. Abyste jste si ještě více vychutnal Vaši porážku : Já jsem se pomocí tajné služby mého národa dlouho na tento úkol připravovala. Můj plán bylo získat pomocí Ishibashiho dítě. Podle všech výpočtů se stane mutantem a všechny pozitivní vlastnosti všech mutantů se v něm sjednotí.

Udělalí jsme potřebný genový výzkum, já a Kitai. Víte o tom, že já mám paramechanické schopnosti?«

»Ano«, řekl Cascal jednoslabičně. Teď se hnal maximální rychlostí Space-Jetu do atmosféry a zaznamenal, že už ho nikdo nesleduje. Proč ho nechali uniknout, snad proto aby Rhodanovi přinesl tuto Jobovu zvěst?

To nevěděl a bylo mu to zrovna teď také srdečně jedno.

»Kitai zemře, já zemřu a Vy zemřete také. Ale mé dítě bude díky buněčnému aktivátoru žít. Šla jsem s chladným přesvědčením do této akce, agente. Slyšíte? Já nemiluji Kitaie ... nebo ... přece, domnívám se, že ho miluji. Je to už dlouho co se začal měnit.«

Její hlas, který na začátku této památné radiokomunikace zněl posměšné a poněkud hystericky, byl teď lámaný. Ztratil záruku pravdy. Současně byl tišší.

»Ano, milovala jsem Kitaie. Ale pak se začal měnit. Poděsil mne, když přišel do mého pokoje a měl aktivátor. To byl šílený a pravděpodobně už nežije ... já ... já ... věříte, agente, že moje dítě bude mutant jako on?«

Cascal řekl polohlasně:

»Vaše dítě bude pravděpodobně přesný obraz rodičů. Možná bude také netvorem. Gen pomateného mutantu ... na Vašem místě bych pomalu začínal dostávat strach. Mějte se dobře, Gevonery. A buďte bez obav.«

Poslední slova zašeptal.

»Neboť teď Vás bude pronásledovat úzkost a hnus před tím co činíte, Váš osud je určen, odstraním Vás.«

Jediným divokým trhnutím přepnul velký vypínač dolů a opřel se. S devíti desetinami světelné rychlosti se hnal do vesmíru, naprogramoval kurs do Systému Newton a stlačil spínač. Jet proletěl těsně mimo posledních atmosférických stop v lineárním prostoru a za průhlednou kopuli zmizela souhvězdí. Joak Cascal položil hlavu na předloktí, nastavil palubní desku a setrval několik minut dlouho v této pozici.

Za ním zůstala pozadu druhá planeta Gevo systému. Přibližně dvě stě mrtvých, Terránců, Antiů a dva z Kopernikusu, umíralo kvůli jejím představám. Chtěli revidovat časový paradox a tak to dopadlo.

Cascal se zděsil. Odvrátil se a viděl, že se mu třesou ruce, když si chtěl zapálit cigaretu.

Space-Jet se hnal lineárním prostorem. Jeho cílem byl Systém Newton.

5.

Joaquin Manuel Cascal vstal. Cítil se jako rozlámaný. Jeho oči byly podlité krví a jeho dříve zdravá hnědá barva tváře byla teď nezdravě bílá. Kůže byla měkká a bledá.

Jeho první cesta vedla k přístrojům, které zkontroloval. Podle zákona schválnosti by bylo docela dobře možné, že se mu opět rozpadne Kalupův konvertor.

Také se stěží dala čekat sabotáž. Hodnoty na všech stupnicích a světelných indikátorech oscilovaly okolo normální hodnoty. Cascal se uklidnil a šel zpět do maličké sprchy. Podivuhodné, myslel si, mezitím co se pod ledovou vodou rozklepal a jeho kůže se začala barvit na červeno. Celé to bylo od počátku do hořkého konce jedna špinavá hra; Hru vedli Antiové, a všichni ti lidé za to dali své životy, vytvořili nepatrné figurky, Gevoreny Tatstun právě tak jak já sám. Jenom že on žil a byl na cestě zpět do budoucnosti.

Gevoreny milovala zpočátku Kitaie Ishibashiho; ten byl pevně určen. Jejich pokus o sblížení byl částí toho plánu. Jejich využití bylo jedině ku prospěchu Zeckovi, vychovat supermutanta, který má vlastnosti obou rodičů. Jak se v průběhu jeho života vyvinuli jeho charakterové vlastnosti, víme jak ... několik zrušených planet mluví jasnou řečí. Jejich nasazení bylo nadarmo. Ta loď, najmutí padesáti Prospektorů, triky a hra na schovávanou, smrt obou vědců. Jeho samotného to stálo dlouhodobé přátelství Heponga Cylopherse; na kterém mu hodně záleželo. Také osud Overlucku bylo neobjasněné. Na Kopernikusu byl teď jeho čas.

Cascal se podíval na hodinky, které ukazovaly čtvrtý srpen roku 3432.

Na příštích čtyřicet hodin měl časový agent dostatek volného času, aby se opět zotavil. Hodně spal a opět o všem přemýšlel a došel ke stejnému závěru.

»Jediný prospěch, který z této nákladné hry je to, že jsem opět našel Carescu. Snad je v bezpečí.«

Vyšel na hodinou z lineárního prostoru ven do Einsteinova vesmíru, aby se důkladně zorientoval. Viděl, že jeho kurs vede správně ke Kopernikusu. Čekal dlouho, pak uslyšel signál a pomalu se připravil k nalétávající fázi.

Pak po čtyřech světelných minutách jet vystoupil z lineárního prostoru. Daleko pod Cascalem se točil Kopernikus a jeho obří slunce. Agent pocítil něco takového jako radost z návratu domů; ale nevěděl přesně, co na něho čeká. Letěl opatrně: dlouho se orientoval a nepozorovaně se dostal až ke kontinentu Kalup u rovníku planety. Jet se sklonil, až Cascal našel osamělou kotlinu.

Obrazovka ukázala barevný, zvětšený obraz opuštěné kopule. Cascal začal svobodněji dýchat.

Jet zpomalil a pomalu se přibližoval ke kopuli. Těsně vedle stříbřité stavby posadil Cascal disk na zem, vypnul všechny stroje a opustil loď. Absolvoval stěží deset kroků v žáru - bylo opět poledne a slunce pražilo nemilosrdně v písečném kotli -, když tu se uprostřed silné ocelové stěny otevřely malé dveře. A šli mu v ústřety dvě postavy

»Jsem překvapen!« řekl Cascal a potřásl rukou Dyroffu Hypernovi. Vedle Hyperna, jež se nepřestával šklebit, stál Jack Ombrilla; v jehož masce se skrýval Velký administrátor. Tato skutečnost, jak doufal Cascal, byla známa jen jemu, Dyroffovi a Gerinosu de Lapalovi.

Rhodan řekl tiše:

»Stačí se jen podívat do Vaší tváře, plukovníku, abych poznal, co mi chcete říct. Jsou dvě možnosti. Buďto jste zastřelil Gevoreny Tatstun a teď se cítíte jako vrah, nebo se mise nezdařila.«

Cascal následoval oba muže do poloviční tmy a chládku uvnitř kopule a uslyšel, jak se malé dveře opět zavřely.

»Poslední, Jacku«, řekl.

»Chápu.«

Ze všech stran přicházeli teď muži, kteří měli být v budoucnosti zadrženi.

Gerinos de Lapal potřásl Cascalovi velmi srdečně oběma rukama a podíval se na Rhodana. Jeho smích mu zmrzl na rtech, když Cascal řekl tiše a s jeho sonorním, pronikavým hlasem:

»Vy ani Vaši lidé nejsou sice žádní břídilové, ale měli by si najít jiné povolání. Mise se nezdařila a důvodem byla sabotáž. Waringův konvertor explodoval, a my jsme přišli příliš pozdě. Když jsme se dostali na Mimas, tak jsme jenom mohli vidět jak Antijská dívka uprchla. Toto nasazení stálo přibližně dvě stě lidských životů. Tolik k vědecké argumentaci Vaše teorie.«

Nechal stát Gerinose de Lapala a přiblížil se ke skupině lehkých židliček, které stály okolo nízkého stolku. Na stolku stála některá technická zařízení, zapisovací stroje a několik kazet.

»Dříve než podám zprávu«, řekl Cascal a napil se zavřenými očima alkoholu, který mu naléval Jack Ombrilla. »Jedna otázka: Jak to přijďte, že je tady Dyroff?«

Rhodan mu to objasnil:

»Krátko po Vašem startu do minulosti dostal Gerinos zprávu od majora Ergossona, že se blíží nebezpečí. A tak nás sem odvedl, protože zde jsme lépe ukryti.«

»Rozumím«, odpověděl Cascal a začal referovat.

Vyprávěl, jak byli nuceni k zoufalému pokusu opravovat Waringův konvertor, popisoval dlouhé čekání než se objevila GALAPOLI. Zastavil se na chvíli aby se zeptal Rhodana :

»Víte přesně, že se nikdy neobjevilo jméno GALAPOLI v souvislosti s Druhou krizí Genese ? Žádné radiogramy? Nic? Já jsem slyšel, jak agent bez přestávky vysílal na adresu rozvědky a na stanice na Mimasu.«

»Nic!« pravil Ombrilla - Rhodan. »Samotný NATHAN, pokud vím taky nic nemá. Nic není uloženo v paměti. Všechno, co se stalo na Mimasu se v tom chaosu ztratilo.«

Cascal pokrčil rameny.

Pak referoval rozsáhleji o poměrech na Mimasu, o dlouhém pronásledování k planetě Corello, o honu na Gevorenny a o smrti obou vědců. Zkáza lodí, svůj útěk a radiokomunikační poselství, které skoro přesně reprodukoval, tak důkladně bylo v jeho paměti zakotveno. Toto vše vyličil v rychlém sledu za sebou a pak se podíval na duchovního radu .

»Petrně máte, když jste dokázali všechny časové paradoxy vypočítat, dobrou reklamu, duchovní rado. Co na to říkáte?«

Gerinos opřel svou hlavu těžce na ruce a zamumlal:

»Abych to uvedl na pravou míru, jsem zoufalý. Já jsem si to všechno představoval jinak a i všichni mí lidé byli toho názoru, že bychom mohli změnit budoucnost tím, že bychom v minulosti určité věci znemožnili.«

Cascal mu drsně odpověděl :

»Výsledkem veškeré naší námahy je přibližně dvě stě nebožtíků. Terranců i Antiů. A moji oba přátelé Roms a Taschin také.«

Gerinos trhnul rameny; byl to pohyb, který vyjádřil hlubokou beznaděj.

»Já na tom nemohu nic změnit. Mohu snad něco napravit?«

Tentokrát škubl Cascal rameny.

»Já nevím .«

Obrátil se na Rhodana a na Dyroffa.

»Pojďme zpátky do budoucnosti. Já bych chtěl zkusit to všechno vysvětlit Hepongu Cylopheru a opustit planetu. Mimo to čeká na mne Caresca Asayah. A já na ni.«

Duchovní rada odhodlaně vstal, vzal pouzdro se mikrofotografickými podklady o Deformátoru nulového času ze stolu a podal je Perry Rhodanovi. Maskovaný Velký administrátor je vzal a sklopil svou hlavu.

»Podstupuji Vám tyto plány a podklady«, řekl de Lapal tiše. »U Vás jsou v nejlepších rukou. Mám určitou předtuchu ...«

Cascal se ostře zeptal: jakou?«

»Jsem přesvědčen, že v budoucnu, tedy pro nás všechny v reálné době, se okolo mojí skupiny přihodí nějaká vážná akce. Nebo je při nejmenším plánována.«

Jack Ombrilla se zeptal:

»Co to může znamenat pro nás?«

»Může to znamenat, že nás, pakliže se objevíme, zatkne Cylopherova policie. Jest-li že se prokáže že jsme prováděli časové pokusy, může se s toho stát obvinění. Teď si neumím představit jak bude reagovat Cylopher.«

»Mohu to chápat«, zabručel Dyroff.

Cascal se zeptal:

»Dobře. Vidím, že Cylopher zatkne Lapalisty. Ale co já mám s tím společného. Já nejsem žádný Lapalista, i když to tak nějaký čas vypadalo.«

Dyroffs se usmíval; vyzařoval důvěru, když říkal:

»Pro tento případ jsme se pojistili. Náš milý major Concyles Ergossonen má něco vymyšleno. Vstupní brána je uzavřena duchovní rado?«

»Ano. Je to výhodnější.«

Měli ještě čas. Mezitím co devět techniků přezkušovalo přístroje a atomový reaktor, letěl Joak opatrně Jetem do středu kopule. Světla byla zapnuta a potom zazněly první povely. Hodiny utíkaly až se ukázala červená záře a Dyroff pokynoul Rhodanovi a Cascalovi.

»Běžte do kopule«, pošeptal, tak že je ani Lapal ani jeden z techniků nemohl uslyšet, »záření se ztrácí, začněme ihned jednat. Žádné riziko spolu s vysvětlením nebo omluvou, Joaku. Na to máme ještě dostatek času.«

»Rozumím.«

»Jaký směr?« zeptal se Rhodan tiše.

Dyroff ukázal na čáru na jeho hlavě.

»Přímo na ní!« řekl.

»Sledujte Dyroffa Hyperna a jeho zamotané nápady . «

»Sledujeme, uklidnil ho Cascal. Kopule s Deformátorem nulového času se tklivě rozběhla, tentokrát přesně cestou zpět nebo vpřed; bod pozorování byl rozhodující. Byly odečteny hodiny, které byly skutečně zadány. Zdálo se to zmatené, těžko srozumitelné. A pak ... záře přestala .

»A jsme tu !« řekl Gerinos de Lapal nahlas.

»Dobře. Otevřete propust'!« prosil Rhodan a ukázal rukou na duchovního radu. Tento posunek mu měl zůstat dlouho v paměti, když se později dozvěděl, že Gerinos de Lapal ...

Světlo vstupovalo šterbinou dovnitř. Pomalu se spouštěla obrovská ocelová deska, a když dosáhla na zem, vyběhl Dyroff ven z pošmourných hal , následován Rhodanem a Cscalem.

»Tady!« křičel nahlas, »energetický štít.«

Přechod se tyčil těsně před vnějším okrajem kopule a obdélníkovým štítem. Před štítem, tedy mezi třemi muži a čekajícími vládními jednotkami, s těžkými děly, stál malý transmitter, tak pro tři osoby.

Rhodan a Cascal porozuměli.

Stáli teď těsně před oběma sloupy, které již zvolna zbělely.

»Dovnitř!«

»Moment, Dyroffe!« odpověděl Cascal.

Na všech stranách teď bylo k jejich ochraně vojsko vědců. Vůbec se nepouštěli do debaty , ale okamžitě neúprosně jednali. Paralyzátory bouchaly, a jeden technik se svalil v bezvědomý a byl rychle odnášen.

Gerinos de Lapal se objevil, mžoural očima a pochopil. Pak vsunul svou ruku mezi magnetický lem svého saka, vytáhl malou černou zbraň a přiložil si ji na spánek.

»Ne! Ne! Přestaňte !« řval Cascal.

Někteří policisté ho slyšeli běželi ke skupině tří mužů. Ale přišli pozdě.

Současný se slabým třeskem, který ukončil život Gerinose de Lapala, zmizeli tři muži v transmitteru. Když se vojska dostala k energetickému štítu ten zmizel

a současně začala žhnout transmitterová plošina. Byla stále žhavější a žhavější, konečně se do běla rozžhavila a pak se zhroutila na popel .

Současně se rematerialisovali tři muži v kanceláři za krejčovstvím. Mladý muž a major se smutnou tváří již čekali.

»Srdečně Vás vítáme«, řekl Ergossonen. Rhodan potřásl jeho rukou.

»Vykonalí jste výbornou práci«, řekl. »Jste doopravdy nejlepší jezdec na Kopernikusu, majore.«

»Máte tady výborné vybavení«, ukázal na druhý transmitter, který teď měnil barvu od bílé k červené; »a také ještě třetí transmitter ? Možná je ještě jeden na palubě OVERLUCKu?«

Ergossonen potřásl hlavou.

» OVERLUCK je volný. Je už na Olympu. Mám Vám doručit tyto vzkazy, plukovníku Cascale.«

Odevzdal mu úzké, dlouhé desky. Cascal viděl své jméno a poznal Caresčino písmo a tak desky zastrčil, Dyroffs to se smíchem úmyslně přehlédli.

Ergossonen se podíval na hodinky.

»Přesně za sto minut bude loď na příslušné pozici. Pak budete moct bez rizika opustit Kopernikus. Je to RIGOR MORTIS, maskovaná obchodní loď, s kterou přiletěl Velký administrátor.«

»Báječné!« komentoval to Jack Ombrilla.

Mladý muž zapnul obrazovku visionu, na které byl přímý přenos z kotliny Kyklop.

Hlasatel právě říkal:

»... v celém Newtonově systému se rozeběhla vlna zatčení. Stoupenci duchovního rady Gerinose de Lapala, který spáchal sebevraždu, jsou pod kontrolu. Duchovní rada, nyní už jen devítičlenná; vyhlásí v nejbližších dnech referendum o schválení či odsouzení činnosti skupiny Lapalistů. To co nyní vidíme je zkáza ... «

Obraz se proměnil. Pět mužů se v centrále tajné služby planety Kopernikus dívalo jak děla policejní jednotky začaly střílet na Jet, který se snažil vylétnout z kopule a tak pilot se ani nesnažil o druhý pokus. Zásah z děl rozbil a proměnil stříbrně se třpytící polokouli v hromadu kouřícího starého železa. Jedna za druhou následovaly exploze a atomový reaktor zakončil dílo zkázy. Brzy byla kotlina plná kouře a ohně.

Rhodan řekl hořce:

»Tak to je konec.«

Dyroff, jehož obchodní instinkt přiměl k vyjádření, mínili:

»Jeden a půl sudu Howalgonia - jednoduše zničeno!«

Dlouho mlčeli a poslouchali komentátora, pak se posadil Cascal k majorovu psacímu stroji a psal dlouhý dopis. On sám byl odesílatelem a adresátem byl duchovní rada Hepong Cylopher.

Cascal popisoval důvody jeho nepřírozeného jednání, jak Colypher určitě vidět musel. Popsal starosti Impéria spolu se svým příkazem, ale vyhnul se

jménu Rhodan . Konečně vypovídal, o účelu mise a poprosil Cylophera, aby pochopil jeho jednání zůstal i nadále jeho přítelem. Pak zalepil dopis a podal ho Ergossonenovi.

»Hodně mi záleží na tom«, řekl »aby duchovní rada Cylopher dostal tento dopis.«

Ergossonen se podíval podezíravě na Cascala .

»Zmínil jste se o tom, že Velký administrátor má podklady Deformátora nulového času?«

Cascal povytáhnul nahoru brvy a vážně se zeptal:

»Máte mě za hlupáka? Ani Rhodanovi lidé o tom faktu, že má konstrukční podklady, nevědí.«

»Dobře, nechám dopis doručit. Dostane ho stoprocentně.«

Cascal kývnul a dotkl se špičkou své vysoké boty transponderu.

»Děkuji Vám. Jdou mé hodinky správně? Máme ještě tři minuty čas, než budeme na palubě RIGORu.«

Tři minuty uplynuly.

Pak prošli muži transponderem a rematerializovali se v nákladním prostoru lodí. RIGOR opustil místo ve stínu slunce a nabral ihned kurz směrem k Zemi, s mezipřistáním na Olympu, kde vysadí Cascala a Dyroffa.

Mezitím co se loď hnala lineárním prostorem, opíral se ve svém kanceláři duchovní rada Cylopher zády a četl první stránku dopisu. Četl mlčky a s úplným úžasem. Cascal ho prosil kvůli zvláštním okolnostem o odpuštění. Vysvětloval, že to všechno dělal akutnímu nebezpečí, které zapříčinil Ribaldo Corello, nemohl jednat jinak. Donucen okolnostmi musel dát v sázku i přátelství duchovního rady.

Písemný dodatek následoval.

»Když to rozhodnutí padlo velmi jsem ctil Heponga Cylophera a vše proběhlo velmi rychle. Jest-li přijímáte mojí omluvu, tak zašlete, prosím, odpověď. Adresa RIGOR MORTIS! Znění je lhostejné. Jednal jsem v zájmu lidstva a zabránil jsem časovému paradoxu. To měl snad poněkud omlouvat.«

Cylopher se několik minut dlouho rozmýšlel, pak stiskl tlačítko jeho stolního interkomu.

»Tady je radiokomunikační oddělení Kopernikusu ... To jste vy Duchovní rado?«

Hepong pomalu kývnul hlavou.

»Ano, já. Prosím odešlete hypervysílačem zprávu na loď, která je teď přibližně na hranicích Newtonova systému, text je tento ...«

»Zapisuji!«

Hepong Cylopher pravil zamyšleně:

»Pro Joaquina Cascala. Kosmická loď RIGOR MORTIS. Text: Obdržel jsem váš dopis. Schvaluji Vaše důvody, kterým bych tenkrát nemohl rozumět. Doufám, že také z Vaší strany je obnovena stará důvěra mezi námi.

Podepsán Hepong Cylopher. Konec.«

»Odejde to v několika vteřinách« přislíbil radista.

Rhodan a Cascal seděli naproti sobě v kabině Velkého administrátora .

»Dlouhá doba, moc nákladů a žádné výsledky, Joaku!« řekl Rhodan vážně. Jeho oči si pozorně prohlíželi agenta.

»A mnoho mrtvých, Sire«, odpověděl Cascal. »Ale máte největší technické tajemství v kapse.«

»V sejfu«, opravil ho Rhodan. »Ano, může to být největší tajemství čtyř tisíciletí. Možná můžeme, když se nám to podaří, tu kopuly znovu postavit a proniknout do minulosti.«

Cascal se zeptal tiše:

»A proč vlastně ne do budoucnosti, Sire?«

Rhodan pokrčil rameny.

»Já nevím . Měl jste se zeptat duchovního rady Gerinose de Lapala mezitím co jste byli na Kalupu. Proč jste to neudělal?«

»Vy také ne?«

»Já také ne. A teď už se ho nemůžeme nikdy víc zeptat. «

Nákladní loď přilétala na planetu Olymp, na kterém čekal OVERLUCK, čtyřicet osm Prospektorů a Caresca Asayah. Cascal se jim vrátil, odhodlán zažít nové dobrodružství. Hodně toho ztratil - ale teď znal svoje vlastní meze. Mohl zastřelit Gevoreny, ale nebyl žádný vrah. To schválil a pochopil i Rhodan;

Nemohl jednat jinak. Kdyby neexplodoval Waringův konvertor, nebyl by žádný supermutant. Ale Ribald Corello je skutečnost se kterou se musejí vypořádat. Znovu se vrátit do minulosti? Aby byly chyby, které se staly opraveny ?

To bylo, alespoň předběžně, nemožné. Deformátor nulového času byl zničen. Lapalisté potřebovali půl století, aby ho postavili. Takže není možno počítat s tím , že ho vědci Solárního systému budou umět rychle postavit.

Cylophersovo přátelství ... Cascal stiskl tlačítko Interkomu a zeptal se nahlas: »Rádiové oddělení! Máte zachycenu poslední zprávu, která byla směřována na naši adresu?«

Radista pokývl a rychle odpověděl:

»Posílám Vám ji přímo do Vaší kabiny. Přinese Vám ji jeden muž . Jste tam Jacku?«

»Dobře.«

Radiogram měl význam v tom, že obnovoval přátelství Duchovního rady. Mezitím co oba muži čekali, zavřel Cascal oči a opřel se. Rhodan se ho v několika vteřinách zeptal:

»Na co myslíte, Cascale? Na dalším nasazení?«

Cascal se zamyšleně usmíval.

»Na všechna zvláštní nasazení. Toto nasazení je plavovlasé s jantarovou barvou oči. Používá jméno Caresca.«

Letěli lineárním prostorem přes neskutečný vesmír. Ale čas, který uplynul byl skutečný. A právě tak skutečně bylo to, že na konci této cesty na ni čekal. Ale shledání na Olympu bylo neurčité. A jistě nebezpečné ...

KONEC

Cesta časem Joaka Cascala skončila. Speciální agent nemohl splnit svou misi v plném rozsahu - a tak představuje Ribald Corello i nadále smrtelnou hrozbu pro všechny národy Galaxie.

Další smrtící hrozba pro samotný Solární systém a jeho obyvatele přichází. Cizinec jako první poznává toto nebezpečí.

Víc o tom poreferuje H. G. Ewers Perry Rhodanovi následující týden. Román vychází pod titulem:

NEBEZPEČÍ ZE SOLÁRNÍHO SYSTÉMU.

Přeložil PC Translátor a LuděkS

